

den12. mann

3/2007 – Kr. 20,-

Håpet lever!

Ein hyllest til den lojale lagspelaren

Mange brannspelarar har stort medie- og supporterfokus. Vil Martin forlenga? Går Erik Huseklepp til Stabæk eller blir han i Brann? Kjem Azar tilbake på toppnivå? Er det kome bod på Krissi? Kor lenge blir Eirik Bakke i Brann? Ardian forsvinn og Hassan kjem att. Kring dette og mykje meir er det nesten like mange vurderingar som sete på Stadion.

Men ei sak har eg faktisk ikkje høyrte anna enn ei meining om: Det er Erlend Hanstveit sin makelause Brann-lojalitet. Erlend debuterte på Brann som 17-åring. Han takka nei til ungdomskontrakt med Manchester United. Han har spela 234 obligatoriske kampar for Brann (pr. 10.9.07) og nærmar seg topp fem på lista over spelarar som har spela flest kampar for klubben. Han har sagt at han ikkje ynskjer å forlata Brann utan at klubben får pengar for han, og følgjer opp dette ved stadig å signera nye kontraktar. Seinast i januar sa han nei til eit lukrativt tilbod frå ein russisk toppklubb.

Då Brann før denne sesongen henta inn Ramiro Corrales som utfordrar på venstre backplass, var det inga surmuling i media frå Erlend. Nei, han helsa meir konkurranse velkommen, bretta opp armene, arbeider hardt og veks på utfordringa. Og då det trongst vikar på midtstopparplassen på forsommaren, kven andre enn Erlend løyste oppgåva med den største sjølvfølgje. Erlend har mange gode kvalitetar som fotballspelar. Her er nokre vurderingar som eg gjerne ber vidare: Erlend er ein fenomenalt god "samspelar" som tenkjer på at ballen skal gå. Uansett kven han spelar saman med på kanten, Raymond eller Petter eller nokon annan, så legg Erlend opp til samspel av høg klasse. Hans offensive stil passar godt inn i Branns spelemønster. Han demonstrerer eit godt fotballhovud. Erlend har også ein god ballteknikk og er flink til å koma seg ut av tronge posisjonar. (Så er det baksida at han innimellom kan verka litt nonsjalandt.) Det har også blitt hevda at Erlend er ein av Norge sine beste venstrebackar i ein-mot-mot-situasjonar.

Her har eg særleg lyst til å hylla den lojale lagspelaren Erlend. Han representerer ei haldning som skal vera med å ta Brann til gull. I fjor var spelarar som sette seg sjølv framfor laget, med på å knusa gulldraumen. I år trur me at Erlend si lagånd skal prega spelargruppa – ja, det kan godt smitta oss på tribunen også: Gullet ska hem!

Åshild Samnøy
redaktør

Sjakktrekk

Brann har hatt imponerende høye tilskuertall på de to kvalifiseringskampene til UEFA-cupen i år. Etter utklassingsseieren 0–8 borte mot Carmarthen, var det mange som ikke forventet den store interessen for returkampen. Derfor var 4597 tilskuere meget imponerende. Vannpolokampen mot Suduva hadde også

gode tilskuertall, imponerende 7400. En forklaring på det gode frammøtet er nok at det har vært så pass vanskelig å få tak i billetter til Branns seriekamper i år. Men hovedforklaringen er at Brann satte svært familievennlige billettpriser på disse kampene. Når billettene bare kostet 50 kroner stykket, ble dette en

ypperlig anledning til å rekruttere nye Brann-supportere: Her kunne en samle sammen egne og nabolagets unger og ta en tur på Stadion uten å bli blakket. Aldersgjennomsnittet var atskillig lavere på disse kampene enn på en gjennomsnittlig seriekamp. Smart valg av Brann – og bra respons av Brann-publikummet.

den 12. mann

den 12. mann er et uavhengig medlemsblad for Brann Bataljonen Bergen, skrevet av og for Brann-supportere. Neste nummer kommer i desember.

I redaksjonen for dette nummeret:

Åshild Samnøy (redaktør)
Per Arne Flatberg
Tor Henrik von der Ohe
Geir Vårdal
Leif Morten Nygård
Åse-Norunn Oen
Alexander Osdal
Martin Viksund

Foto: Eivind Lowzow, Rune Nilsen, og redaksjonen

Andre bidragsytere: Dan Riisnes, Stig Elvis Furset, Eirik Hennø, Rune Korneliussen og Rune L.

Grafisk produksjon: Leif Morten Nygård

Trykk: Unigrafisk Blankett/Hurtig-Trykk

Kontakt den 12. mann:
Åshild Samnøy
den12.mann@hotmail.com

Internett: d12m.fanziner.net

Facebook:
www.facebook.com/group.php?gid=2362113294

Kontakt Bataljonen:
styret@bataljonen.no
www.bataljonen.no

Org. nr. d12m: 986 906 533
Redaksjonsarbeidet avsluttet 10/9-2007.

Dette har du betalt for:

Side 1	Robbie Winters (Foto: Eivind Lowzow)
Side 2	Leder
Side 3	Denne siden
Side 4	Brann Stadion - en konsertarena?
Side 5	Brann-supporternes "Most Unwanted List"
Side 6	Bataljonen Ung
Side 7	15 gode grunner til å dra på bortetur med Bataljonen
Side 8	Dan Riisnes sin store garderobeguide
Side 10	For turister – nye arenaer i Tippeligaen
Side 11	Stig Elvis ber Herman Friele holde godt kjeft
Side 12	Den store bussturen
Side 14	Robert Hauge om videoanalyse
Side 15	Bataljonen Ung - meld deg inn!
Side 16	Billett-bekymringer
Side 17	Quiz
Side 18	Forandre fotballreglene - eller ikke
Side 20	Spillerportrett – Tijan Jaiteh
Side 24	Norsk fotball – en supersuksess
Side 28	Supporterportrett – Alexander Osdal
Side 30	Topp og bunn med Brann i ti år
Side 31	Ny giv for sanggruppen
Side 32	d12m for ti år siden
Side 34	Brannmuseum
Side 36	Bataljonen trenger dugnadshender
Side 37	Supportercup
Side 38	Lerkendal sponsorarena
Side 39	d13m
Side 40	Noen kjappe – Jan Gunnar Solli

Brann Stadion – en konsertarena?

Nye og moderne fotballanlegg popper opp over hele landet, og mange klubber ser potensialet i å tjene mer penger enn bare på fotball. Dermed blir anleggene flerbruksarenaer og brukes ofte i konsertsammenhenger.

Branndirektør Bjørn Dahl har tidligere uttalt at når nye Brann Stadion står ferdig, bør Stadion overta Koengens plass som Bergens nye konsertarena. Ferdig utbygd vil Brann Stadion ha en konsertkapasitet på rundt 35 000. Det er 15 000 mer enn den nåværende kapasiteten på Koengen.

Suksess i 2004

For tre år siden ble Brann Stadion innviet som konsertarena, og på scenen sto Idol-Kurt og Bryan Adams. Takket være det flotte sommerværet kom det hele 22 000 tilskuere. Arrangør og mediaklovn Idar Vollvik måtte ha rundt 13–14 000 betalende tilskuere for å gå i null, og han fikk dermed et pent overskudd. Dog har han fremdeles ikke oppfylt løftene sine om å få Robbie Williams og Alexander Ødegaard til Bergen... Det siste skal vi kanskje i ettertid prise oss lykkelig for!

Men det er ingen automatikk i at dette blir bra business. Norge er et lite land med store avstander, og du trenger virkelige publikumsmagneter for å selge ut stadionanlegg.

Flopper på Lerkendal

I Trondheim har konserter på Lerkendal ikke vært en suksess. For to år siden prøvde de seg med en trøndersk aften der trekkplasteret var DDE. Forståelig nok kom det bare rundt 8–9000 til Lerkendal for å få en slik musikalsk opplevelse. Dagen etter Branns flause i Vaxsjö i fjor spilte A-ha foran 13 000 på Lerkendal. Selv med drøye 13 000 innenfor portene ble arrangementet, dessverre for trønderne, et

tapsprosjekt. Men alle gode ting er tre, og i sommer besøkte Ozzy Osbourne Trondheim, og rundt 15 000 fant veien til Lerkendal. Dermed ble konserten med eks-narkomanen fra Birmingham ikke et tapsprosjekt for Rosenborg Arena.

Men nå halter det igjen. 28. august skulle det vært arrangert en såkalt “Classic Night” på Lerkendal med bl.a Trondheim Symfoniorkester. Men sviktende billettsalg har ført til at konserten nå er blitt flyttet til Olavshallen. Det ryktes forøvrig at Iron Maiden blir å se på Lerkendal sommeren 2008... Men med det ryktet Trondheim har fått som konsertby, er det vel heller tvilsomt om noen flere stjerner orker å ta turen opp dit.

Pluss og minus i sør – suksess i nord

Men slik er det ikke alle steder. På Sør Arena i Kristiansand kom det hele 19 000 for å se Elton John. Start og Gunnar Eide Concerts AS arrangerte konserten, og med 19 000 innenfor dørene fikk de et overskudd på mellom 2 og 2,5 millioner.

I Fredrikstad trakk derimot samme artist bare snaue 12 000 på nye Fredrikstad Stadion. Enda verre ble det senere på sommeren da bare 7500 ville punge ut for å se A-ha opptre i plankebyen. Til konserten med Elton John tok to eksterne partnere den økonomiske risikoen, og endte opp med å gå i null. Målet var derimot å tjene mellom 500 000 og 1,5 million kroner. Da Morten Harket & co kom på besøk var det derimot FFK som sto økonomisk ansvarlig, og endte opp med et underskudd på

mellom 1,5 og 2 millioner. I etterkant av konserten uttalte klubbdirektør Morgen Andersen at FFK ikke kan ta en slik økonomisk risiko alene igjen.

På Alfheim arrangerte Tromsø i slutten av august den såkalte Døgnvill-festivalen fra fredag til søndag som hadde trekkplastre som A-ha, Lene Marlin og Timbuktu og Mira Craig. Dette ble en suksess, og Tromsø var storfornøyd med et overskudd på drøye 300 000 på den tre dager lange festivalen.

Stor risiko

Konsertvirksomhet er en risikosport, og Brann bør aldri stå økonomisk ansvarlig for noe slikt. I stedet bør heller eksterne partnere stå for risikoen, mens Brann kan få gode inntekter i forbindelse med leie av stadion og øl/kiosksalg. Spesielt det siste kan det bli gode inntekter av. Da Rolling Stones besøkte Bergen i fjor høst, ble det solgt øl på Koengen for rundt 700 000. Etersom Brann Stadion vil ha en større kapasitet og ha flere VIP-plasser å tilby, bør også inntektene bli vesentlig høyere enn på Koengen. Men det har nylig kommet frem at utbyggingen av Brann Stadion vil bli forsinket, og dermed vil det fremdeles ta to-tre år før Bergen får en “skikkelig” konsertarena. Samtidig mister Brann verdifulle ekstraintekter, ikke bare på konsertdelen, men også på arrangementer som kurs og konferanser.

Geir Vårdal
Foto: Eivind Lowzow

MOST UNWANTED

BRANN-SUPPORTERNE ”MOST UNWANTED LIST”

1. BERNT HULSKER – Uoffisiell Norgesmester i å dele albuen sin med fjeset til motspillerne. Like sjarmerende som en myggssverm. Scorer mye mot Brann. Upopulært i seg selv.

2. OLIVIER OCCEAN – Fin-fin andre plass bak Hulsker i sporten “albuekast”. Ble tildelt unison pipekonsert sist han besøkte Stadda; dette etter å ha fått gult kort for filming. Under en diskusjon med Sæternes kastet han seg omkull slik pistolskuddofre gjorde i krimserier på 70-tallet.

3. ERIK HOFTUN – Kompis med dommeren. Alltid. Uansett. Slapp derfor unna med det meste. Skapte seg tidlig en solid plassering på denne listen da han som Moldespiller i 1993 kastet mynter på Store Stå. “De begynte”, forklarte han. Dagen etter kom beklagelsen.

4. VIDAR RISETH – Mer Erik Hoftun enn Erik Hoftun selv. Kompis med dommeren. Og alle motspillerne. Selv etter å ha tråkket dem på kneet. Skjerpet seg en smule etter at han knep førsteplassen på Erik Hagens idiotliste. Nå er han stort sett grisespiller. Og kompis med dommeren.

5. MINI – Ustø. Falt lett. Hans karriere som plageånd er nå snart 20 år lang.

6. TORE ANDRÉ FLO – Tilbød seg å forære Brann en million kroner. En flau stryning var dynget ned av skyldfølelse i

juni 1997.

7. JAN ÅGE FJØRTOFT – Definisjonen på et irritasjonsmoment. Uspiselig i alt han foretar seg. Hans siste påfunn er å påstå at TV2s journalister kan sikre Brann seriegullet. Et frodig innslag i konspiranoiaens verden. Helt på høyde med Loch Ness og små grønne menn.

8. ERIK PEDERSEN – Minnet om en liten pitbullterrier på syre i sin opptreden overfor alle levende vesener. Hoppet rundt i tangatruse etter cupfinalen 2000. Ødela gleden over Viking-tap.

9. ULRICH MØLLER – Hoftun og Riseths motstykke. Uvenn med alle. Også oss Brannsupportere. Han gjorde vel ikke sistnevnte forhold noen tjeneste da han i 1993 stilte seg opp tre meter fra Store Stå og hamret pekefingeren mot høyre tinning.

10. TROND EGIL SOLTVEDT – Fikk sparken i Brann. Sikkert fortjent. Toppscoreren vår hypnotiserte alle ved å sette verdensrekord i uskyldsblikk. I sin tid som Vikingspiller ble det påstått at han hadde krøller i ræven. Sannhetsgehalten vites ikke. Påstanden kom utelukkende fra deler av Store Stå.

11. RUNAR NORMANN – Rev i stykker Brannkontrakten etter at han ble satt på benken i noen kamper. Han ville spille.

Så han gikk til Sprint/Jeløy. Der fikk han ikke spille i det hele tatt. Etter tre kamper og fyllakjøringsdom som VIF-spiller, seks kamper og “kjeppjagelse” for utstrakt gamblervirksomhet som TIL-spiller, er han nå å finne på innbytterbenken til Harstad IL.

12. MAGNE HOSETH – Nektet FC København å selge ham til Brann i 2005. En kombinasjon av syt og grin ga ham i stedet kontrakt med VIF. Slesk som bare det. Brukte en skollisse som pannebånd på 90-tallet.

13. ESPEN MUSÆUS – VIF-spiller, VIF-formann og 600 000 kr. for fire Brannkamper. Kanskje Branns dårligste spiller gjennom tidene. Det holder for denne listen.

14. HEINZ MULLER – Spilte offer etter å ha ødelagt fjeset til Geir Ludvig Evang. Sin egen “offerkampanje” ble ledet av ondskapens akse; Jan, Åge og Fjørtoft.

15. RUNAR BERG – Brakk beinet til Lars Bakkerud. Året etter klarte en helt vanlig 5-ball det samme; å brette Bakkeruds bein. Et faktum som gjorde at Runar Berg raste nedover på datidens hatliste, mens Lars ble det nye navnet på IKEAs porse-lensavdeling.

Rune L.

Bataljonen Ung

– et tilbud for de yngste

Snart er det ikke lenger bare de voksne som kan hygge seg og dyrke sin lidenskap sammen. På nyåret får også de yngste Brannsupporterne tilbud om å delta i sin egen organisasjon.

– Det var under en bortekamp mot VIF for et par år siden at vi hadde med oss medlemmer under 18 år, som selv sagt ble nektet adgang til puben. De måtte gå gatelangs, og det var da tankene begynte å svirre om at vi burde ha et opplegg for de yngste supporterne også, sier Tore Larsen fra Bataljonen.

Ideen ble foreslått for styret i Bataljonen, og det ble bestemt at det var en idé det skulle jobbes videre med. Bataljonen ville være med på å skape et supporter-miljø også for de yngre supporterne.

Sunne holdninger

Bataljonen ung vil være en selvstendig underorganisasjon i Bataljonen og inkludere barn i aldersgruppen 8–14 år. Slagordet til organisasjonen er allerede på plass: “Skape sunne holdninger”.

– Det skal være et sunt og trygt supportermiljø. Det skal være inkluderende, og det skal drive forebyggende arbeid mot vold og rasisme, sier Larsen.

Det vil komme en egen logo som vil bli flittig brukt på medlemskort, t-skjorter og lignende. Tore Larsen og Bataljonen har allerede hatt samtaler med Brann om dette. Sistnevnte er veldig positive, og ønsker å være med på prosjektet. Det vil bli flere møter mellom partene utover høsten der det håpes å bli enighet om egne felt på stadion og egne partoutkort.

– Jeg tror at det å skape et eget supportermiljø for barn på stadion vil gi bedre synlighet, og det vil igjen gi BBB et mer seriøst preg, sier Larsen. Han tror det vil føre til at folk vil føle seg mer trygga på Bataljonen.

God respons

Selv om det fortsatt er tidlig i prosessen, har Bataljonen fått god respons fra de som har hørt om planene.

Ung. Tore Larsen står i spissen for Bataljonen sin nye underavdeling: Bataljonen Ung.

– Vi har veldig stor tro på dette prosjektet, og vi kommer til å bruke høsten godt for å få dette klart til årskiftet, sier Larsen.

Og det mangler ikke på ideer om hvilke aktiviteter BBB ung skal tilby sine medlemmer.

– **Tifo-verksted der barna for eksempel kan lære å lage egne flagg som kan brukes på kampene**

– **Sang-verksted der barna kan lage egne sanger og kamprop**

– **Familedag på Stadion der man kan få møte spillerne**

– **Juletreffest**

– **Avsparksfest**

– **Egne borteturer**

– **Egne samlinger for å se kamper sammen**

Ildsjeler søkes

For å få dette prosjektet ordentlig på beina, trengs selv sagt ildsjelene.

– Vi ønsker å få på plass personer som har tid og lyst til å fronte dette prosjektet. Det er jo et frivillig arbeid, og jeg tror det er veldig motiverende for folk å jobbe med barn. De vi søker, må ha de rette verdiene og holdningene, sier Tore Larsen, som ser svært positivt på utviklingen av den nye supporterorganisasjonen for de unge.

Åse-Norunn Oen

Femten gode grunner

til å dra på bortetur med Bataljonen

1. Turene starter stort sett alltid fra Fotballpuben en god stund over midnatt. Dermed rekker du å drikke deg såpass utørst at du skriker på første stopp allerede i Åsane.

2. Turene er en fantastisk øvelse i geografi. Nesten rart at Bataljonen ikke tar ekstra kursavgift. Når ville du ellers stoppet i Ørgenvika eller på Krokskogen? Og har du tenkt over hvor fascinerende Trengereid er midt på natten?

3. Du får anledning til å sette ny rekord i antall kommuner du pisser i på et døgn. Dette er langt mer variert enn å “drite på Oslo by”, som sangen lyder. NB: Det aller meste skjer i friluft. Tenk for et bidrag til gjødslingen av “indre strøk”.

4. Du får minst en pause i timen. Det er nemlig ikke snakk om hvor langt bussen kan kjøre pr time, men hvor mange stopp det er mulig å presse inn pr tur.

5. Hele turen er å betrakte som en gratis konsert. Men om du er så fordomsfull at du antar at det bare dreier seg om Brann-sanger, tar du skammelig feil. Klokken 0430 kan du nyte “Øl, øl, mere øl, det er det skjønneste jeg vet” på full guffe over høyttaleren. Så kan du bare glede deg til klokken 0530, da får du høre Rune Rudberg synge “Ut mot havet” også det på full styrke.

6. Du er garantert å slippe å sove natten før kampen. Skulle du duppe av, er det nok av medpassasjerer som passer på å vekke deg. En av de hyggelige konsekvensene er at du dermed har gode muligheter for å sove deg gjennom kampen, dersom den skulle bli for kjedelig.

7. Mens du får mye kred for at du er en solid Brann-fan som ofrer mye for å følge laget ditt i tykt og tynt, kan du kamuflere noen skikkelige fylleturer. Og det er mye lettere å få fri fra jobben om du forteller at du skal støtte Brann enn om du sier sannheten.

8. Om du synes det er litt for lite å feste fredag og lørdag, får du her en fantastisk mulighet til å forlenge festingen: Du kan

feste hele natten på bussen. Deretter kan du regne med minst en halv dag på pub kampdagen. Så kan du fortsette festen på hjemturen.

9. Lokalet innbyr til fest. Sjansen er liten for at du får kjeft om du velter en øl eller tre, bussgulvet blir bare passe klissete og festduften brer seg. Og et par knuste flas-

holde stemningen oppe. Da gjør det ikke så mye at det har hendt at de ikke har funnet igjen bussen etter kampen. Eller at de bommer litt på veivalget slik at hjemturen fra Åråsen går via Vestfold...

13. Om du har hørt at man kan risikere å bli kastet av bussen om festen tar litt av, så ta det rolig – det skal mye til. Det er flere år

ker, pytt, pytt – hvem bryr seg? Det fører bare til en ekstra røykepause når sjåføren må vaske bussen og fjerne glassbitene.

10. Du får muntre og herlig sentimentale medreisende. Hva gjør det vel da at de innimellom er litt høyrøstede, snakker litt utydelig, forteller deg alt om de tre siste kjærestene og deretter prøver å sove på skulderen din?

11. Hvis du er av typen som samler tomflasker, kan du få en riktig lukrativ reise. En overfylt svart bossekk er det minste du kan forvente. Her er det gode muligheter til å finansiere kampbilletten!

12. Du trenger ikke frykte at reiselederne er morske hengehoder som legger en demper på turen. De gjør sitt beste for å

siden noen sist ble kastet av i Eidsvåg eller på Voss. Og blir du akterutseilt i Lillestrøm, kan du sikkert regne med at noen kanarifugler tilbyr husrom.

14. Hjemturen byr ofte på spesielle underholdningsinnslag. Er du riktig heldig, kan du få tilbud om å bade i et fjellvann midt på natten. Kan du tenke deg en bedre måte å drukne sorgene over et bortetap?

15. Om turen en og annen gang er så pass kort at det ikke er mulig å bruke to netter på turen, for eksempel en cupkamp på Husnes eller Voss, eller en båttur til Stavanger, så trenger du ikke være redd for at du må kaste bort mye tid på et fremmed stadion. Turen er timet slik at du ankommer akkurat i tide til å høre dommeren blåse kampen i gang.

Dan Riisnes sin store garderobeguide

De beste dusjene kan tas ned fra veggen. Håndklærne må være store nok. Flere do og nok toalettppapir er sterkt ønskelig. Dette er noen av kriteriene i keepertrener Dan Riisnes sin garderobekåring.

Branns keepertrener Dan Riisnes har gitt oss lov til å trykke hans eksklusive garderobeguide, oppdatert pr. 29. juli 2007. Finnes på: www.riisnes.com

Nadderud (Stabæk) 9/4

Størrelse: Akkurat for liten. Blir fort overfylt med bagasje og massasjebenk midt i rommet.

Dusjfasiliteter: Ok dusjer. Stort pluss for en dusj som kan tas ned fra veggen.

Toalett: Kun ett toalett. Kø hele tiden og uten tvil et kjempeminus!!

Generelt: En under middels garderobe. Mange skjønnhetsfeil og blottet for finesser. Blir reddet av en dusj... og litt sjarm skaper teamspirit.

Totalt på skala 1–10: 3+

Dommergarderobe Suduva. Helt utenfor konkurransen, men som en liten ekstraservice fra d12m, viser vi et bilde av dommergarderoben fra Suduva sitt stadion i Litauen. Det var altså denne garderoben som gjorde dommeren fra Moldova så ekstatisk at han glemte alt han hadde lært om rettferdig domming.

Foto: Leif Morten Nygård

Lerkendal (Rosenborg) 29/4

Størrelse: Veldig stor (sikkert 200m²), nesten for stor. Mister litt oversikt og kontakt med resten av gjengen.

Dusjfasiliteter: Mange og gode dusjer. Minus for at de ikke kan tas ned fra veggen.

Toaletter: Mange, aldri kø. Stort pluss!!

Generelt: En stor og god garderobe. Manglet toalettppapir på det ene toalettet, ikke bra... Lite finesser (som badstue, badekar etc.)

Totalt på skala 1–10: 7

Storstadion (Sandefjord) 12/4

Størrelse: Ganske stor garderobe, og høyt under taket...

Dusjfasiliteter: Romslige dusjer, helt ok.

Toalett: Et gammelt anlegg med bare ett toalett. Trekker ned inntrykket...

Generelt: Et gammelt anlegg som spiller på sjarm, uten å nå helt opp. Fruktfatet manglet og andre finesser tenkte vi ikke på engang... En 3-2 seier i siste minutt trekker opp inntrykket...

Totalt på skala 1–10: 3

Husnes Stadion (Trio) NM 20/5

Størrelse: En rotete garderobe. Pluss for at vi fikk disponere to garderober. Allikevel litt trangt...

Dusjfasiliteter: Dusjene plassert mellom garderobene. Greit nok. Grell farge på flisene!!

Toalett: Ett og et halvt toalett. Ett måtte vi dele med resten av Triohuset. Tørkepapir var mangelvare.

Generelt: Trang og intim garderobe. Lurelås på det ene toalettet. Et fruktfat hadde pyntet på karakteren...

Totalt på skala 1–10: 2

Skagerak Arena (Odd-Grenland) 28/5

Størrelse: Ekstremt liten garderobe. Gir dårlige arbeidsforhold for Dan, og spillerne sitter som "sild i tønne".

Dusjfasiliteter: Er garderobens høydepunkt. Varmt vann og god stråle. Trekk for dårlig sluk, noe som gjør at det fylles vann i dusjen.

Toalett: Kun et toalett, noe som resulterer i mye kø. Det er og ekstremt lite, så det føles litt klaustrofobisk å sitte der.

Generelt: En veldig dårlig garderobe med mange mangler: Meget liten plass, Lite toalett med dårlig lufting, Miniatur håndklær, Vask i et kott utenfor gardero-

– Ekte lidenskap har et navn

BRANN

Brann Stadion. Romslig, lys og luftig – og samtidig intim. Kan vi gjette på at Dan Riisnes hadde gitt ti poeng til hjemmegarderoben? Foto: Åshild Samnøy

ben. Pluss for kjøleskap med brus.

Totalt på skala 1–10: 1

Latterlig dårlig garderobe

Ullevål (Lyn) 16/6

Størrelse: Stor og god garderobe. Samtidig beholder man intimiteten. God plass til utstyr.

Dusjfasiliteter: Meget bra! Gode dusjer med varmeregulering. En dusj som kan tas ned fra veggen, stort pluss!

Toalett: 3 toalettmuligheter, med separat vask. Bra.

Generelt: En god garderobe. Mange fine detaljer som: TV, lite ekstrarom og den nevnte dusjen. Manglet kjøleskap som har vært der før...?

Totalt på skala 1–10: 8

Årsbeste (og årsverste!)

Viking Stadion 24/6 og 25/7 (NM)

Størrelse: Fin størrelse og god planløsning.

Dusjfasiliteter: Fine og moderne forhold.

Toalett: Tre toalett, lite kø, med separat speil og vask.

Generelt: En bra garderobe, men allikevel er det noe som trekker ned. Fargen på

garderoben er veldig trist, litt deprimerende. To bitre tap trekker også ned (vi er ikke objektive). Ellers er frukt, drikke og TV i garderoben et pluss

Totalt på skala 1–10: 6

Kopervik 27/6 NM

Størrelse: Ok størrelse siden vi fikk to garderober, men det skaper avstand.

Dusjfasiliteter: Helt ok.

Toalett: Flere toalett, men alle var uten lås! Og garderoben var blottet for speil.

Generelt: En under middels garderobe. Stort minus som manglende lås på toalett og veldig kaldt!

Totalt på skala 1–10: 3

Carmarthen Town 19/7 UEFA

Størrelse: Veldig liten garderobe, med massasjebenk midt i rommet.

Dusjfasiliteter: Ikke bra. Eneste som trekker opp er at en dusj kan tas ned fra veggen, men for å få den varm må det være veldig lite trykk.

Toalett: To middels toalett.

Generelt: Årets trangeste garderobe. Dusjen eneste som trekker opp. Men garderoben har sjarm på en merkelig måte

Totalt på skala 1–10: 3

Marienlyst (Strømsgodset) 29/7

Størrelse: Fin størrelse. Generøst å gi oss to garderober, men det skaper litt strekk i laget.

Dusjfasiliteter: Helt ok dusjer. Litt temperaturtrøbbel...

Toalett: Liten kø. Bra.

Generelt: En middels garderobe. Alltid et lite minus med brus i 1,5 liters flasker og glass etter kampen. Og Godset-kvikklunsj fra sist Godset var i Tippeligaen (den var seig!).

Totalt på skala 1–10: 5-

For turister

Tippeligaen har fått tre helt nye arenaer i år, og en er blitt kraftig endret. Hvordan er de nye arenaene for oss som skal være bortesupportere der? den 12. mann har pratet med bortesupportere som har vært på de nye arenaene.

Odd Grenland

Odd er fortsatt på sitt gamle stadion, men bygger nye langsiddetribuner der det før var svinger. Banen er med andre ord snudd 90 grader. Arild Myklebust er Lil-

lestrøm-supporter og har vært på de aller fleste arenaer i Norge. Han er begeistret over forbedringene som er kommet på Odd Stadion. – Det er veldig bra å være bortesupporter i Skien nå. Vi står på den gamle hovedtribunen som nå er blitt svingtribune. Det er en bratt, fin tribune med helt fin akustikk. Plasseringsmessig står vi omtrent utenfor banen, så sikten kunne vært mye bedre, men i forhold til forholdene vi har møtt tidligere, er dette veldig bra, sier Myklebust.

– Bortefeltet er på omtrent 550 plasser, noe som er mye på en arena med en totalkapasitet på i overkant av 6.000. Det er dessverre seter også på bortefeltet, men det går selvsagt fint an å stå der likevel.

Myklebust synes det er riktig hyggelig å komme til Skien. – Ja, det er veldig koselig. Det skjer jo ingenting i Skien, og vi føler oss godt mottatt og velkomne her, sier han. – Det eneste jeg har å innvende er at det ikke er ordentlige toaletter for de tilreisende supporterne. To bautaser som stinker er ikke godt nok. Hvorfor skal ikke jeg kunne gå og pisse under ordentlige forhold i pausen når jeg faktisk har betalt 170 kroner for å komme inn?

Start

Start har bygd den helt nye Sør Arena før årets sesong. Selvsagt er det også her stor fremgang i forhold til tidligere år. Stabæk-supporteren Svein Erik Lund har også vært på mange arenaer og er svært godt fornøyd med Sør Arena. – Vi får en veldig bra plassering nesten rett bak mål. Start valg-

te mot oss å la oss bruke hele bortefeltet på rundt 700 plasser, selv om vi bare var ca 100 personer til sammen. Det gjorde jo det hele veldig behagelig. Velger Start å la bortesupporterne beholde hele feltet også fremover er det veldig bra, sier han. Lund har også gode ting å si om vaktene på Sør Arena. – De var pliktoppfyllende og gjorde jobben sin. To av våre ble hevet ut fordi de røyket på tribunen. Det skjedde da de ignorerte to advarsler fra vaktene, og da er det strengt tatt ikke noe å si på det.

Også i Kristiansand har de plassert inn seter på borteseksjonen, og andre bortesupportere hevder vaktene var i overkant redde for setene på seksjonen. Siden Start har brukt samme arkitekt som Molde er også setene her av den skrøpelige sorten. Sør Arena sliter også med noen av de

samme arkitektoniske problemene som Molde stadion – først og fremst at det er en 4-5 meter høy veggflate mellom øverste rad og taket. Det skaper en litt slett akustikk.

Svein Erik Lund synes stadion var veldig bra, men er oppgitt over prisene. – 220 kroner er veldig drøyt, uansett hvilke fasiliteter man kan tilby. Men alt før og under kampen var helt greit ellers. Vi synes det var nødvendig å måtte gå et kvarter til bussen vår etter kamp, men om det var politiets eller vår egen feil, vet jeg ikke.

Fredrikstad:

Fredrikstad har forlatt gamle, ærverdige Fredrikstad Stadion til fordel for "Værste", en helt ny arena bygget mellom de gamle verkstedshallene på Kråkerøy. Det er blitt en riktig så fin arena, sier Viking-supporteren Svein-Eric Lundbye. – Det er akkurat en sånn arena jeg liker. Veldig intim og fin selv om den består av fire seksjoner med åpning i hjørnene, og det er artig med historien rundt området og beliggenheten. Plasseringsmessig er det bra med nær-

het til sentrum og puber, men det er et problem at 12.000 mennesker skal sluses over en smal gangbru før og etter kamp.

– Dessverre valgte Fredrikstad mot oss å bare gi blaffen i fysisk adskillelse mellom hjemme- og bortesupportere. Vi var 200 stykker og ble plassert samlet midt inne blant øvrig publikum. Når vi spiller dårlig, og Fredrikstad kjøpt går opp til 2-0 blir det i meste laget å ha lokale helter rett i nærheten som slenger drit. Det blir en amper og farlig situasjon. Vaktene i Fredrikstad var heller ikke interessert i å gjøre noe for å løse situasjonen.

Lundbye gir ros til politiet i Fredrikstad som var oppegående og prøvde å hjelpe, mens vaktene var helt håpløse. – Tribunen funker sikkert veldig bra med store bortefølger som fyller bortefeltet. For oss som er ganske få fungerte det ikke i det hele tatt, sier han, og mener Fredrikstad må skille bedre når feltet ikke er fullt.

Selv om toaletter og kiosker er bra på "Værste" er det problematisk når det er små bortefølger. – Vi må helt ned foran tribunen og gå langs indre bane for å gå på toalettet eller i kiosken. Mot Fredrikstad ble det som å gå en Kanossagang med hån fra alle kanter. Det synes jeg var

unødvendig.

Bortesupporterne betaler 170 kroner for billetten i Fredrikstad når billettene er forhåndskjøpt gjennom klubben. Det er drøyt, men ikke aller verst, sier Lundbye som er bekymret for prisutviklingen i Norsk fotball.

Også i Fredrikstad har de valgt å fylle bortefeltet med seter, uten at det skapte problemer. Lydmessig er Fredrikstads hjemmearena veldig god. – Lyden bærer godt og det blir flott trøkk på tribunen, sier Lundbye.

Per Arne Flatberg

Hold Kjeft, Herman, hold kjeft!

Så var han der. Igjen. Før kampen mot Sandefjord. Midt i avspelinga av Nystemten. Branns største medgangssupporter.

Han som først etter cupfinalesigeren mot Lyn brått vart klar over at klubben er ein del av Bergen si sjel. Og han som i fjor gav det største utanomsportslege bidraget til hausten sin nedtur. Den hausten som gjorde eit seriesølv til eitt av våre største nederlag. No var han der. Igjen. **Før** kampen mot Sandefjord. **Midt** i avspelinga av Nystemten. Herman Friele.

HAN STOD DER, PÅ VIP-TRIBUNA, på same måten som i fjor, med eit glis like breitt som alle åra med RBK/NFF-dominans, og lova gullfest i november. Og han skulle betale. Ein million. Liksom som ei gåve til byens befolkning, no like før valet. På sitt typiske "er-ikke-fotball-artig-dere"-vis framstilte han, igjen, det å vinne seriegull som noko som er like utfordrande som å ta seg ein spaseretur i Fjellveien.

Var det fleire som kjente det som om Herman Friele stod og helte ei diger bøtte med iskaffi nedetter ryggen på ein då Brann måtte slite seg til ein siger på heimebane mot botnlaget i serien? Var det fleire som kjente det kalde gufset frå fjorårshausten av heilt andre grunnar enn at det var sær regnfullt på Stadion denne kvelden? Var det fleire som synest at det var i overkant å innkassere noko som helst to månader før siste avspark er teke? Lenge før vi i det heile har møtt Lillestrøm og Viking. Og Odd. Ja, for ikkje å gløyme Odd, klubben som er i stand til å forsure einkvar serierunde. Kort sagt: Var det fleire som fekk lyst til å kneble Herman Friele, denne gallionsfiguren for all krampedannande optimisme?

LAT OSS HÅPE DET. For då er håpet til stades for alle som kun er trygge på siger om vi leiar med fem mål. Minst. For då er håpet til stades for alle som var med på å slite mot Sandefjord både no som serieleiar og i kvalik. For då er håpet til stades for alle som veit at dette ikkje er lett. For då er håpet til stades for alle som veit at eit gull er noko ein har grunn til å feire. I motsetnad til Herman Friele. Misforstå meg ikkje. Eg har ingenting imot at Brann sjølv uttaler at ein går for gull når ein leiar serien til sommarferien. Eg har ingenting imot at ein Raymond Kvisvik seier at han trur Brann er sterke nok denne hausten. Det eg er imot, er at ein tullebuk som aldri har vore ute ei vinternatt saman med klubben, får stå som representant for samlivet mellom byen og laget. For i Herman Friele sitt tilfelle blir dette berre grotesk.

For sjå nærmare på denne gullfestmillionlovnaden hans. Ei gåve til byens befolkning? Kva er det han innbiller seg? Innbiller han seg at eit seriegull ikkje er gåve god nok? Må seriegullet ha denne kaffimillionglasuren hans over seg for at det skal smake? Sjølsagt ikkje.

Eg veit om folk som sikkert kjem til å bade i Lille Lungegaardsvatn dersom vi tek gull. Eg veit om folk som kjem til å klatre til topps i Johanneskirken, og fyke på englevengjer ned til Fotikken dersom vi tek gull. Eg veit om folk som kjem til å vere så fulle av pur Brann glede at hjartet nesten smeltar dersom vi tek gull.

KVA ER DET DÅ FRIELE INNBILLER SEG? Innbiller han seg at desse vil ha noko som helst behov for å ta regi i feiringa si? Har ikkje han fått med seg at det som er det fremste kjenneteiknet til stemninga på Stadion er spontaniteten? At den ikkje er styrt og regissert, slik som hos Vålereng EN Drøtsforening, RBK/NFF og Lillestrøm. Og at det som vil gjere ei gullfeiring i Bergen unik i nasjonal, og sannsynlegvis også global, samanheng er denne spontaniteten? Forstår ikkje Friele dette, at Brannsupporterar slett ikkje treng ein million for å feire? Ser ikkje slik ut, nei.

KJÆRE MEDSUPPORTAR! Ta ein kikk til på dette millionløftet. Då vil ein sjå at det Herman Friele prøver seg på, som den novisa han er i fotball- og supportersamanheng, er å fastsette ein verdi på gleda vår dersom vi skulle ta gull. Ikkje berre det.

Det er også verdien til nokon av dei djupaste kjenslene våre. Kjensler som vi har bore på i både stunder med triumfar og dei mest såre og skitne nederlag. Det har altså ein målbar verdi dette. Ein million norske kroner, knapt tre middels årslønner i offentleg sektor, er det verdt. I Herman Friele sitt univers. I Herman Friele si fotballforståing. Og til sjuande sist i Herman Friele si navle. Eg kjenner meg berre kvalm ved den tanken. Kjære medsupportar! I den navlen er det mørkt. Der kjem gullgleda sitt ekte lys aldri til å nå fram.

Kjære medsupportar! Den kaka han lovar oss, kan han ha for seg sjølv. Han skal få ete den heilt åleine. Med ei skei som er laga av sølvet frå i fjor.

Stig Elvis Furset

Den store bussturen

Reisebrev fra
Suduva-Brann

I Litauen: Leif Morten Nygård

Litauen. Lenge en bakgård under kommunismens åk, nå på god vei inn i det europeiske fellskapet. Så hvordan står det egentlig til i den gamle Sovjetstaten i 2007? Ikke spør oss. Vi var der, men fulgte ikke så godt med.

Busser vi har kjørt med eller vært i nærheten av...

Buss er tingen i Litauen. Tog går svært sjelden og er heller ustabile, skal vi tro ekspertisen. Bussene derimot går veldig ofte mellom de store byene, og de vi tok var i rute: Vilnius – Kaunas. Kaunas – Marijampole. Og Marijampole – Vilnius. Mens bilparken i Litauen ikke står noe særlig tilbake for det vi har i Norge burde man absolutt tenke på å ruste opp bussparken. Her var det mye gammelt og slitt. Veinettet var det dog ikke noe å si på. Firefelts-motorvei store deler av veien og ellers tofelts av bra kvalitet. Litt nervepirrende selv sagt til tider med forbikjøringer på både sperrelinjer og i fartsøkingsfelter, men slikt hører med på slike eksotiske turer.

Det bygges ikke slike hoteller i Norge lenger...

Metropolis hotell i Kaunas er det desidert billigste hotellet i byen, skal vi tro diverse søkesider på nettet. Og med god grunn skulle det vise seg. Ikke akkurat nyrenovert, for å si det slik. Men så lenge sengen er god og frokosten akseptabel, kan badet være gammelt og tapeten flasse så mye den vil. Og så ligger det veldig sentralt i Kaunas, midt i byens paradegate med butikker og restauranter. Anbefales hvis man kjører budsjett og ikke er så veldig nøye på det.

En trivelig gjeng...

Når man reiser på borteturer i Europa er sjansen stor for å treffe folk i styre og stell i Brann. Det er alltid veldig hyggelig, så også i Kaunas der vi traff en hel gjeng på en uterestaurant i Gamlebyen. Harald Andersen (t.h.) har vi møtt før, og han er slett ikke så skummel som han ser ut. Tribunebygger Terje Reistad (t.v.) var et nytt hyggelig bekjentskap, og på spørsmål avslørte han en del tanker om hvordan den nye søndre tribunen kommer til å bli, kapasitet når anlegget står ferdig og noe "off the record" om både NFF og RBK som han vil saksøke oss for å skrive!)

Bortesupportere???

Stadionet til Suduva ligger sentralt i Marijampole og var helt greit med en stor tribune på den ene langsiden og en noe mindre på den andre siden. Klubben hadde med rette ikke tatt høyde for noe storinnrykk av bortesupportere, men damen i billettluken, som selvsagt ikke kunne et ord engelsk, fikk nærmest sjokk da vi skulle kjøpe billetter. Etter mye risting på hodet fikk vi noen billetter etter innfallsmetoden kunne det virke som, midt blant hjemmefansen. Det fristet ikke så veldig mye, men heldigvis traff vi kjente i Brann som lot oss snike oss inn på VIP-feltet.

Nystemten, kanapeer og noe sterkt i glasset...

Kampen er gammelt nytt, men den startet som seg hør og bør med Nystemten fra disse to som hadde plassert seg på andre siden. De fikk etterhvert selskap av to unge gutter og det ble dratt i gang vekselssang til stor irritasjon for hjemmesupporterne. I pausen og etter kampen var det mulighet for en forfriskning på VIP-rommet. Kanapeene hadde nok stått litt for lenge ute i romtemperatur, men med litt desinfiserende konjakk gikk det heldigvis bra for magen. Stort pluss for meget hyggelig vertskap som ikke gjorde forskjell på supportere og VIP'er!

Kuriositeter...

Når man reiser slik i fremmede land kommer man alltid borti mye rart. Eller kuriositeter om man vil.

Dette er hva som møtte oss på toalettet på både busstasjonen i Vilnius og i Marijampole. Ikke akkurat fristende når odøren stod i stil med utseende.

Journalister fra Bergen.
BA til høyre. BT til venstre.

Mens barn i Norge knapt nok leker, må man i Litauen advare bilistene mot barn som løper fort. Med store armbevegelser.

Videoanalyse videreutvikler Branns spillestil

Videoanalyse er et av eksemplene på at Brann ønsker å være i front på alle områder rundt fotballen.

Med Robert Hauge som ansvarlig for videoanalyse, har klubben topp kompetanse i å vise spillestilen visuelt. Dette brukes planmessig til å gjøre Brann til et enda bedre fotballag.

Robert Hauge er en del av Branns trenerteam og har spesialansvar for kamp- og spilleranalyser. Tidligere har han blant annet vært instruktør for Fotballgymnaset. den 12. mann ber ham fortelle hvordan han arbeider med kampanalysen. Vi møter han like etter seieren over Strømsgodset i Drammen, og han har mange hyggelige situasjoner å vise frem.

Registrerer pluss og minus

– Vi får opptak av hver kamp og jeg behandler kampen i analyseprogrammet som har et verktøy for registrering av ulike situasjoner. Kampanalysen ser på tre

Robert Hauge

faser; etablert spill, overgangsspillet og gjenvinningsfasen. Jeg tar en gjennomgang på laget og merker av offensive og defensive pluss og minus i de ulike fasene. I tillegg følger jeg opp det som har hatt fokus på spiller møtet før kampen. Dette tar omtrent en halv dag. Kampanalysen blir deretter gjennomgått på spiller møtet. Der har vi alltid litt diskusjon om veien videre. I tillegg har jeg individuelle gjennomganger med enkeltspillere alt etter tid og behov.

Lærer mest av det positive

– På spiller møtet viser jeg eksempler på hvordan planen har blitt fulgt. Først viser jeg noen minus, og deretter noen pluss.

Det er et poeng å ta det positive sist, for det vil vi bygge videre på, understreker Robert Hauge som mener at bruken av videoanalyse inn mot spillerne er en blanding av pedagogikk og psykologi i tillegg til det fotballfaglige. – Jeg tror at vi lærer desidert mest av positiv atferd. Derfor må vi ha størst fokus på det positive i hverdagen, slår han fast.

– Gir gjennomgangen av kampen noen ganger et annet bilde enn førsteinntrykket?

– Ved en grundigere gjennomgang hender det noen ganger at inntrykket blir bedre, mens det andre ganger blir dårligere.

Grundig taktisk arbeid

Robert Hauge er klar på at det arbeides mye grundigere med taktikk i Brann enn det som framstilles i media.

Videoanalyse er et verktøy som Hauge tror de fleste klubbene bruker, men han er ubeskjeden nok til å påstå at andre klubber ikke har like dyktige folk som arbeider med dette. Selv har han arbeidet systematisk med videoanalyse i Brann siden Mons begynte som trener. – Ingen andre klubber har kartlagt spillere og bygd opp en tilsvarende base over så lang tid. Bare Brann har så lang kontinuitet på dette arbeidet og har over så lang tid hatt slikt analysearbeid som en definert oppgave, forteller han.

Stor takhøyde

– Videoanalyse blir godt mottatt blant spillerne. Det er et godt pedagogisk verktøy til å utvikle laget og enkeltspillere. Vi legger vekt på å ha stor takhøyde for diskusjoner når vi gjennomgår analysen, forteller Hauge. På grunn av den åpne linjen og de direkte diskusjonene i gjennomgangen, holdes disse lukket for media. Han peker på at det er en balansegang i hvilken grad spillerne skal involveres i den taktiske diskusjonen, men at det er viktig at spillerne har et eierforhold til det laget driver med.

Hver mann har sine oppgaver å løse, men da må en vite mest mulig hva oppgaven er.

Vi pirker kontinuerlig

– Det hevdes av og til at Brann har en uklar spillestil?

– Når spillet vårt fungerer, er Branns fotball den gøyeste å se på. Vi ønsker å ha en variasjon i spillet. Men det fungerer ikke alltid slik vi vil. Blant annet handler det

om at motstanderen gjør sine mottrekk. Derfor får vi ikke alltid gjennomført det vi planlegger, erkjenner Hauge.

– Branns spillestil er hele tiden under utvikling og får nye nyanser. Vi er kontinuerlig inne og pirker på noe som kan gjøres bedre og utvikles mer.

– Nå har vi over tid arbeidet ut et fyldig spillestilsdokument som snart er ferdig. Ekspert har sagt at de ikke vet om noe tilsvarende i andre klubber. Dette er svært grundig og oppdelt i spillets ulike faser, forteller Hauge og fortsetter: – Vi vil ha knallfokus på våre sterke sider, men også samtidig ta litt hensyn til motstanderen sine sterke sider. Så må det tas grep når kampen utvikler seg annerledes enn forventet.

– Vi er på vårt beste når vi starter offensivt og skaper trøkk. Når noen kamper likevel starter nølende, utydelig og altfor omstendelig fra vår side, så må det tas grep i pausen. Og de grepene må være så tydelige at hver enkelt forstår hva han skal gjøre.

Kjenne egen styrke

– Brann har innimellom blitt anklaget for å ta for mye hensyn til motstanderen når taktikken legges?

– Selvfølgelig må vi ta hensyn til motstanderens sterke og svake sider. Men det viktigste er at vi vet hva vi selv er gode på slik at motstanderen må ta hensyn til oss. Det er et mål for oss med størst mulig likhet i spillet vårt hjemme og borte.

Spillestil i bilder

– Videoanalysen er egentlig spillestilen vår i billedformat, mener Hauge. – Det å vise noen få klipp for deretter å samtale rundt dem, er viktig i forhold til å styrke de sterke sidene våre. Ofte er det bare små justeringer som skal til for å få forbedringer, men disse små justeringene er enormt viktige. I gjennomgangen bruker vi tid på å gjennomgå valgene i enkeltsituasjoner – ikke minst på de gode valgene som blir tatt. Det opplagte bruker vi derimot ikke tid på, forklarer han.

Hauge innrømmer at kvaliteten på TV-opptakene kan variere. Innimellom kan det bli vel mye zooming. De beste opptakene synes han at han får fra hjemmekampene og mener dette har noe med at opptaksforholdene er blitt lagt godt til rette ved utbyggingen av Brann Stadion.

Åshild Samnøy

Bataljonen Ung

- Skape Sunne Holdninger -

Bataljonen Ung er et samarbeidsprosjekt mellom Bataljonen og Sportsklubben Brann. Målet med prosjektet er å skape et rusfritt supportermiljø blant våre yngre supportere, der sunne og trygge holdninger står i fokus. Mobbing, vold og rasisme er en uting i dagens samfunn, og vi ønsker å drive forebyggende arbeid igjennom Bataljonen Ung der de yngre vil få et eget alternativ for å bli introdusert til Bataljonen, supportermiljøet og ikke minst til Sportsklubben Brann.

VI ØNSKER Å SKAPE ET SUNT, TRYGT OG INKLUDERENDE SUPPORTERMILJØ DER ENERGIEN SKAL BRUKES PÅ DE RIKTIGE VERDIENE.

Hva kan Bataljonen Ung tilby?

- Egen T-skjorte
- Eget medlemskort (eget motiv fra 2008)
- Egen plass på Brann Stadion

- Bataljonen Ung partoutkort
- Egne arrangementer
- Egne borteturer
- Tifoverksteder (lage egne flagg, bannere)

Medlemskapet i Bataljonen Ung koster kr 120 kroner, og du kan melde deg inn via vår nettside www.bataljonen.no. Det vil utover høsten jobbes aktivt med Bataljonen Ung. Vi ønsker å knytte til oss ildsjeler som vil være med å bidra aktivt i Bataljonen Ung. Ønsker du å bidra i vårt arbeid, eller har du spørsmål omkring Bataljonen Ung, kan du ta kontakt via ung@bataljonen.no eller du kan ringe oss på tlf 930 87 294 (Tore Larsen) eller 932 84 024 (Martin Viksund).

www.bataljonen.no

Forandre fotballreglene – eller ikke?

den 12. mann har i tidligere nummer presentert en rekke forslag til regelendringer i fotball.

Nå har vi utfordret tre fotballpersonligheter med hode til mer enn å holde ørene fra hverandre og bedt dem å kommentere forslagene: Terje Hauge, av mange kalt Norges beste fotballdommer; den treneren som gjennom tidene har oppnådd mest med Brann, Mons Ivar Mjelde; og Martin Andresen, Branns og landslagets ubestridte kaptein.

den 12. manns forslag til regelendringer i fotball:

1) Gule kort

På åttitallet innførte fotballforbundet dagens regler med karantene etter tre gule kort, ny karantene etter fem gule og deretter karantene etter hvert nytt kort. Den gang var det færre lag i 1. divisjon (dagens eliteserie), altså færre kamper for spillerne og generelt "vanskeligere" å få gult kort. I dag finnes det mange nye regler som automatisk gir kort i forhold til da karantene-reglene ble innført. Dermed ga ikke denne regelen så stort utslag den gang som den gjør i dag.

Brann hadde på det meste åtte spillere som stod i fare for å måtte sone neste kamp i 2006-sesongen. Åtte spillere! Og samtidig lå Brann på toppen av fair play-listen. Det er åpenbart at noe ikke stemmer.

d12m sitt forslag for å forbedre reglene og gjøre det mer riktig etter dagens forhold er følgende: Innfør en karantenepriode. Det vil si at klarer spilleren å holde seg unna kort i et visst antall kamper (for eksempel fem kamper), så strykes de kortene spilleren har fått tidligere i sesongen. Dermed risikerer vi ikke at innspurten av sesongen preges av spillere som må stå over pga karantene for gule kort oppnådd i første halvdel av sesongen, eller spillere som ikke tør yte maks fordi de er redde for å måtte stå over neste viktige kamp.

Terje Hauge, fotballdommer

– Jeg ønsker å holde på dagens ordning. Reglene for å få karantene etter gule kort

er blitt litt justert i takt med at antall kamper er blitt flere. Mens man tidligere fikk karantene etter tre, etter de to neste og deretter etter hvert gule kort, er det nå karantene etter tre, og deretter for annen hvert gule kort, påpeker Terje Hauge. Han understreker også at dagens regelverk er i tråd med internasjonale regler. – Når vi dommere er ute og gjennomgår reglene, ønsker vi å påvirke spillerne og bevisstgjøre lagene fra sesongstart av at gule kort kan få konsekvenser senere i sesongen. Noen lag er flinke og jobber bevisst mot stygge taklinger og usportslig opptreden hele sesongen. De bør tjene på det. Om spillere som i perioder skaffer seg gule kort, kan få slettet disse, vil dette kunne føre til at flere lag tar sjanser og utviklingen mot stygt spill vil kunne gå feil retning, frykter Hauge.

Martin Andresen, Brann-kaptein

– Jeg er helt enig. Her trengs det en fornyelse. Akkurat hvordan regelen skal endres, har jeg ikke tenkt så mye over. Men først og fremst bør grensen for første soning heves, sier Martin Andresen og peker på at det både spilles langt flere kamper men også at det er nye regler og lavere grense for hva som gir kort i forhold til tidligere.

Mons Ivar Mjelde, Brann-trener

Mons har først en generell kommentar til forslagene: – Dette var gode innspill som er vel verdt å ta med videre. Selv går jeg ikke så mye rundt og tenker på regelendringer, men forholder meg til regelverket slik det er.

– Alle lag har flere spillere i fare for å måtte sone for gule kort i slutten av sesongen, det er likt for alle. Forslaget om at spillerne kan få stryke gule kort om de holder seg "kortfrie", er en spenstig ide. Men det blir ikke lett å få gjennomslag for noe slik. Selv er jeg i grunnen fornøyd med eksisterende regel.

2) 0-0

Flere regler er blitt innført for å gjøre fotballen mer attraktiv. Og for å oppmuntre til flere scorede mål. Tre poeng for seier og regelen om tilbakespill er eksempler på dette. Men den mest innlysende regelendringen for å øke antall mål mangler.

Fotball handler jo først og fremst om å score mål. Så hvorfor har begge lag ett poeng i lommen når kampen begynner? Kampen som ender mållose, burde resultere i null poeng til begge lag. Da vil vi unngå at dårlige lag putter ti mann i forsvaret på bortebane. Jammen det finnes jo gode 0-0-kamper også, sier noen. Ja visst! Men ingen klarte å score, så hvorfor skal de da få hvert sitt poeng? Hvis begge lag begynner med null poeng, betyr det at ingen av lagene har noe å miste, ergo må de score mål for å få poeng. Dermed mer attraktive kamper.

Hauge

– Jeg ønsker å beholde ett poeng til hvert lag i 0 – 0-kamper. Noen ganger er det gode keeperprestasjoner som gir dette resultatet. Slike kamper kan også inneholde gode angrep. Selv om det hender at 0 – 0-kamper preges av liten vilje til angrep og en tenker at her fortjener ingen av lagene poeng, så er inntrykket mitt at dette er unntaksvis. De aller fleste 0 – 0-kamper er det ene poenget vel fortjent for begge lagene.

Andresen

– Dette har jeg ikke tenkt så mye over. Det er en spennende tanke for å få lagene til å gå mer framover på banen. Samtidig er jeg litt konservativ og ønsker ikke for mye forandringer i reglene.

Mjelde

– Jeg synes det er vanskelig å behandle uavgjort-kamper ulikt. Ett poeng kan være forskjellen mellom nedrykk og fortsatt plass i tippeligaen, og da oppleves det urettferdig å skille uavgjort-kampene.

3) To vinnere

Hvorfor skal må på død og liv avgjøre den norske cupfinalen ved straffekonkurranse? Hvorfor kan man ikke gjøre som i andre idretter og kåre to vinnere? Men hvem skal da representere Norge i UEFA-cupen? Vel, den plassen i denne Mikke Mus-cupen (som norske lag likevel nedprioriterer, bare se på vårt kjære Brann i 2006 og Vålerengen i 2005) kan vel istedenfor gå til laget som havner på fjerdeplass i eliteserien? Da er det i det minste det beste laget som får plassen istedenfor for eksem-

pel Åtvidaberg som i år fikk plassen fordi Djurgården skulle spille mesterligakvalifisering.

Hauge

– Voksne folk må tåle at det kåres en vinner av kampen. I barnefotballen er det greit nok med flere vinnere, men ikke blant voksne menn – eller kvinner. Så kan man diskutere hvordan vinneren skal kåres når det står uavgjort etter ordinær spilletid, om man vil ha første målet vinner", to ekstraomganger, ferdig den første omgangen om der kommer scoring eller straffekonk som i dag. Dagens situasjon tester tre viktige fotballferdigheter: mestring av stress, skuddferdigheter og keeperprestasjoner, understreker Hauge som er godt fornøyd med dagens ordning.

Andresen

– Nei, vi må ha en vinner. Det skal kåres en vinner i en fotballcup. Slik er det i de tidligere rundene, og slik må det være i finalen. Om det ble kåret to vinnere, ville jo lagene være tilfreds med bare å ha kommet til finalen, påpeker Andresen. Dessuten minner han om at det fra UEFA-hold blir fokusert på å øke statusen til cupene. Da passer det ikke inn at cupvinnerne ikke lenger får plass i UEFA-cupen, slik den 12. mann foreslår.

Mjelde

– Nei. Vi kan ikke ha to vinnere. Kampen bør avgjøres. Er det ikke det cup handler om? Og når det først skal avgjøres, er det ikke så mange andre måter å gjøre det på enn å ha straffespark som siste utvei.

4) Innkast bør bli innspark

Hva er grunnen til at vi fortsatt driver og bruker hendene til å kaste ballen i spill igjen når den går utover sidelinjen? Den blir jo tross alt (i de aller fleste tilfeller) sparket ut. Da er det vel bare rett og rimelig at den blir sparket i spill igjen. Det er jo tross alt fotball vi driver med, ikke sant?

Hauge

– Om man bruker innspark i stedet for innkast, vil det lett bli for mye taktisk spill og mindre effektiv spilletid. Vi ser på hjørnesparksituasjoner i dag hvor mye tid som det angripende laget bruker ved oppstillingen, for eksempel ved at midtstopperne kommer opp. Om man innfører innspark, vil det lett bli enda mer kriging i feltet og mindre spill. Raske innkast gir mer flyt i spillet, tror han. Han legger til at innspark har vært prøvd ved en del innendørs-tur-

neringer, men da med den tilleggsregelen av innsparket må tas innen fire sekunder, ellers går det motsatt vei. Han har ingen ting imot at dette prøves ut.

Andresen

– Nei, dette vil bare gi flere dødballag som for eksempel Lillestrøm der de flytter opp midtstopperne ved alle dødballer. Det vil gi kjedeligere fotball, mener Andresen.

Mjelde

– Nei, innspark i stedet for innkast vil jeg ikke ha. Vi ser allerede hvordan enkelte lag drar ned tempoet i kampen ved dødballer. De skal flytte opp "fyrtårn". Om hvert kast blir en dødballsituasjon, vil fotballen bli kjedeligere.

5) Ikke antall kamper for å få medalje

Hva er grunnen til denne tåpelige regelen om at en spiller må ha vært på banen i et visst antall kamper for å få medalje (enten det nå er cup eller serie)? Koster disse medaljene veldig mye penger? Er man med i stallen, så har man på en eller annen måte bidratt til at klubben har klart å få medalje, og da finnes det ingen grunn til at man ikke skal få et bevis på hva man har vært med på.

Hauge

Her er endelig Terje Hauge delvis åpen for den 12. manns forslag. – Jeg ser ingen grunn til at ikke alle spillerne kan få medalje, sier han, men legger til at han synes de må ha vært på banen. Men har ser absolutt poenget med at alle spillerne i troppen i den grad de har bidratt til konkurransen på trening, har bidratt til resultatet.

Andresen

– Martin tenker seg om og diskuterer litt med landsslagssjefen i bakgrunnen. – Medaljen skal henge litt høyt. Det bør ikke gå inflasjon i dem, konkluderer han. Samtidig innser han at dagens regel også har sine urettferdige sider, ikke minst i forhold til reservekeeperen. Men selv om alle i troppen har bidratt til resultatet, synes han det samlet sett at det er en urettferdighet som er til å leve med.

Mjelde

– Ja, dette er jeg absolutt enig i. Alle som er med i troppen, har bidratt og har derfor fortjent medalje, dersom laget oppnår det.

*Tor Henrik von der Ohe
og Åshild Samnøy*

Unggutt med voksen spillestil

"Gutten spiller som en godt rutinert mann", "kampens store beholdning", "strålende" og "særdeles imponerende". Lovordene om 18-åringen Tijan Jaiteh har ikke vært vanskelig å finne blant Brann-supporterne som ellers ofte har en hang til å være kritiske.

Det er snart to og halvt år siden supporterne hørte rykter om Tijan Jaiteh første gangen. Han hadde så vidt rukket å fylle 18 år da han skrev kontrakt med Brann på nyåret i år. Etter at Utlendingsdirektoratet (UDI) omsider var ferdig med papirarbeidet, landet han i Bergen tidlig i april. 2. mai ble den gambiske unggutten endelig spilleklar – og allerede 16. mai fikk han debutere fra start på Stadion. Denne karrierestarten vitner om et talent utenom det vanlige.

God teknikk

Tijan Jaiteh kommer fra Banjul, hovedstaden i Gambia. Som de fleste andre afrikanske smågutter, har han spilt fotball barfott

med hjemmelaget ball som smågutt og fikk på denne måten god fotballteknisk trening. Det var onkelen hans som tidlig begynte å trene han systematisk. Fotballen fanget unge Tijans interesse. Som skolegutt var han en god fotballspiller, og leken med ballen tok ofte tiden leksene skulle hatt. – Min mor jobbet med regnskap på skolen der jeg gikk, og det hendte lærerne klaget til henne over at jeg ikke gjorde leksene, smiler han.

Etter hvert fikk han spille på Gambia Port Authority, en av de beste klubbene i Gambia. Dette året vant de cupen, og i fjor vant de serien. Da var ikke han med så mye, for han var opptatt med det gambiske laget i U17-VM. Selv har han allere-

de spillet landslagsfotball både for U17-, U20- og U23-landslaget. I sommer gjorde han seg bemerket på det gambiske laget som til slutt ble slått ut av Østerrike i U20-VM. Tijan skryter over den gambiske fotballgenerasjonen som er under tjue år. Her er det mange gode spillere som han mener vil bidra til å sette Gambia på fotballkartet. Flere av dem spiller allerede i utlandet. En av dem spiller for Sandefjord (Ebrima Sohma). Ellers har han kamerater i Sveits og Dubai, og han holder kontakt med dem på telefonen.

Bekymrede foreldre

Da det først ble snakk om at han skulle reise til Norge som fotballspiller, innrøm-

Gull. Tijan har tro på Brann-gull. – Vi har et godt lag med gode spillere. Men vi må konsentrere oss om en kamp om gangen. Så kan vi telle opp når sesongen er over, konkluderer han.

mer han at foreldrene ble litt bekymret siden han var så ung. – Men de aksepterte at dette er en del av fotballen. Jeg snakker med dem i telefonen hver uke, forteller han. Faren hans, som er forretningsmann, har allerede besøkt ham i Bergen, og nå er det planer om at også moren skal komme på besøk.

Selv er Tijan stolt over å ha fått denne sjansen. – Jeg har alltid drømt om å bli profesjonell fotballspiller. Da ville jeg gripe anledningen når den bød seg, forteller han. Han har en søster og to yngre brødre. Nå drømmer brødrene om å gå i Tijans spor.

Føler seg velkommen

Per Ove Ludvigsen, Kjetil Knutsen og Robert Hauge har vært i Gambia flere gan-

- Jeg har alltid drømt om å bli profesjonell fotballspiller. Da ville jeg gripe anledningen når den bød seg

ger, og har besøkt Tijans familie. Det har gjort det lettere for familien å slippe eldstegutten til Bergen. Han kom til Bergen første gang som 16-åring og var her i to uker.

– Jeg likte byen med en gang og følte meg veldig velkommen, forteller han.

– Hvorfor valgte du å dra til Bergen?

– Det var blant annet en belgisk klubb som ville invitere meg på prøvespill. Men det var etter at Brann var kommet på banen. Etter at jeg hadde vært i Bergen, var ikke andre klubber aktuelle for meg.

– Hva visste du om Norge før du kom hit?

– Jeg visste bare at det var veldig kaldt og at landet var rikt på grunn av oljen. Men Tijan legger til at det er slett ikke så kaldt her som han hadde forestilt seg. Regnet har han også vendt seg til. Men det han liker aller best med Bergen, er menneskene. – Folk er vennlige og prater gjerne med meg på byen. Det setter jeg pris på.

Lært å vaske klær

18-åringen bor alene og smiler litt når han forteller at han har lært seg å vaske klær. Matlaging blir det mindre av. Han spiser stort sett ute. Ellers har han fått mange venner i det gambiske miljøet i Bergen – selv om de fleste er eldre enn han, og der inviteres han rett som det er på gambisk mat.

Han har ikke problemer med å få tiden til å gå. På fritiden ser han fotball på TV og hører mye musikk, særlig hiphop, reaggae og ndagga [afrikansk pop-musikk]. Han fortsetter også på norskkurs to dager i uken, og her slipper han ikke unna leksene. Engelsk er offisielt språk i Gambia, så Tijan sliter ikke med å gjøre seg forstått. Førstespråket er imidlertid wolof, et av språkene som snakkes både i Gambia og flere av nabolandene.

Stor overgang

Tijan Jaiteh innrømmer at det er en stor overgang fra Gambia til Norge. – Mat, familie, venner, livsstil – alt er forskjellig.

Fotballen er også forskjellig. – Den norske fotballen er mer fysisk enn den gam-

biske, påpeker Jaiteh.

Forbildene hans er blant annet Vieira (Arsenal), Sissoko (Liverpool) og Essien (Chelsea). – Jeg liker måten de spiller på og vil gjerne lære – både ferdigheter og holdninger. Blant annet viser Essien alltid at han arbeider hardt og slåss for laget. Jeg har masse å lære. Det er farlig å tenke at en er god nok, en blir aldri for god til å lære av andre, mener Tijan, som har som mål å bli en svært god midtbanespiller. Han synes han lærer masse av medspillerne på Branns midtbane. Han skryter over hvor villige de er til å gi råd og svare på spørsmål.

Vil lære det gode

På spørsmål om han også lærer av Martins disputer med dommerne, understreker han at han vil lære av hver enkelt spillers gode sider, ikke unotene. Men har tror Martins roping og engasjement på banen fører til at medspillerne skjerper seg.

At han selv har fått noen billige frispark mot seg, tar han ikke så tungt. – Dommerne gjør feil, som alle normale mennesker.

Tijan Jaiteh skjuler ikke at han har en drøm om en dag å spille i en av de store europeiske ligaene. England, Spania eller Frankrike er det som fascinerer han mest.

Akkurat nå er han likevel glad for å være i Brann og Bergen. – Jeg ønsker å være bra for klubben. Når klubben gjør det bra, er det også bra for spillerne. Gjør jeg mitt beste, så vil mulighetene åpne seg etter hvert, tror han.

– Rasisme gjør meg trist

Tijan har selv ikke vært utsatt for rasisme i Norge, men han har fått med seg diskusjonene om dette i Norge – blant annet konflikten mellom Peter Ijeh og de to Start-spillerne. – Jeg håper de ikke sa det som ble påstått. Jeg blir trist når jeg hører om rasisme. Mennesker er grunnleggende like. De som gjør seg skyldige i rasisme, mangler kunnskap om menneskelighet, mener han.

Åshild Samnøy

Foto: Rune Nilsen

Mons Ivar Mjelde om Tijan Jaiteh:

– Tijan har imponert meg voldsomt. Han har tatt tippeliganivået med storm. Siden har er så ung, må vi matche ham forsiktig, selv om han som type ikke er en som lett tar av. Han blir en lysende stjerne om Brann forvalter ham bra. Etter hvert må vi hjelpe han til en større liga.

Per Ove Ludvigsen om Tijan:

– Tijan var en av flere spillere vi merket oss i Gambia. Vi inviterte noen av spillerne vi likte til Bergen sommeren 2005. Tijan var egentlig ikke den vi hadde størst forhåpninger til. Men da vi så hvordan han tilpasset seg under oppholdet, mente vi han hadde størst muligheter. Slik forteller Branns tidligere sportssjef om bakgrunnen for at Tijan Jaiteh kom til Brann. Per Ove fungerer nå som Tijans rådgiver.

– Hvordan vil du karakterisere han som spiller?

– Han er en tøffing, men fair. Dessuten er han voksen i spillestilen sett i forhold til at han bare er 18 år. Han er også veldig flink taktisk, mener Per Ove Ludvigsen som også ser uferdige trekk hos unggutten: – Han kan bli bedre i duellspillet og med langpasningsfoten. Han har også litt å hente på avslutninger og skudd, for eksempel vristsparket. Men dette er han oppmerksom på.

Per Ove poengterer at det er ikke mange 18-åringer som spiller fast på laget som ligger an til seriegull. Tijan kjemper ikke akkurat med smågutter om plassen. Han mener Tijan har forutsetninger for å kunne spille i en større liga i framtiden, men legger vekt på at unggutten må være tålmodig.

den 12. mann

Jeg er en ekte Brann-mann, supporter på min hals, som gjerne ser at laget mitt byr opp til en rød vals. For gullet skal til Brann, synger den 12. mann.

Det er Mons Ivar Mjelde vi heier på i år, vi fyller opp tribunene, selv på en fuktig vår. For støtten, den er sann, fra meg, den 12. mann.

Kjetil Knudsen om Tijan:

Kjetil Knudsen forteller om hvordan det ligger et langt kartleggingsarbeid bak at Tijan ble hentet til Bergen. Sammen med Per Ove var han og observerte under Afrika-mesterskapet for ungdom vinteren 2005. Her var Tijan en av flere unge spillere som pekte seg ut. Han ble invitert to ganger til Norge og Branns representanter var flere ganger i Gambia og holdt kontakten.

– Tijan er en voksen spiller, god defensivt og aggressiv i spillestilen. Han er flink til å lese spillet i forhold til det defensive. Han er flink til å komme seg opp i motspillerne, har stor løpskapasitet og er god både i lufta og langs bakken. Offensivt er han også en flink spiller som spiller veldig enkelt. Han kan fortsatt bli flinkere til å ta ballen med i rommet. Også langpasningen, skudd og avslutninger kan han forbedre.

Kjetil Knudsen slår fast at Tijan har et stort potensial. – At en 18-åring spiller på laget som leder tippeligaen, er unikt. Han er blant de beste i sin aldersklasse i verden. Det er ingen tvil om at han kan bli en spiller i internasjonal toppklasse, men det betinger mye hardt arbeid.

Knudsen forteller at det var mange klubber som var interesserte i Tijan. Men når Brann "kom først", handler det om at de ble hjulpet til gode kontakter inn mot det gambiske fotballmiljøet. Han har også lyst å rette en stor takk til det gambiske miljøet i Bergen som har stilt opp og inkludert Tijan.

Jeg er i Bataljonen, er kommet for å bli, for dette her er laget mitt fra nå til evig tid. Mitt hjerte står i Brann. Jeg er den 12. mann.

Rune Korneliussen

Brann-supporter fra Sandefjord
Diktet ble skrevet i vår da han som nyinnmeldt medlem i Bataljonen fikk den 12. mann 2-2007 i posten

Partoutkort-historikken kommer

Brann har merket seg kritikken fra alle partoutkortinnehaverne som måtte flytte da gamle nordre tribune ble revet. I fjor lovet Kristian Jæger at Brann dette året skulle legge arbeid i å kartlegge historikken til partoutkortinnehaverne. Dette er ennå ikke på plass, men løftet er ikke glemt.

– Formålet vårt er å kunne tilby en rettferdig fordeling av plasser på den nye søndre tribune. Arbeidet med det historiske registeret har lagt på vent mens vi ventet på klarhet i byggeplanene for den nye tribunen. Siden dette arbeidet blir utsatt, har vi også litt bedre tid, forklarer Kristian Jæger.

– Men vi skal få på plass et historisk register. Det vi nå har, har store hull. Fram til 1996-97 er det papirbasert, mens det databaserte for årene etterpå er mangelfullt, erkjenner han.

Jæger åpner også for at folk selv kan komme med dokumentasjon dersom de mener de har hatt partoutkort lenger enn det Brann greier å dokumentere.

Åshild Samnøy

Gullet ska hem

Da Bergens Tidendes Knut Langeland godt ut i sesongen endelig oppfanget sangen "Gullet ska hem", var hans kommentar enkel: Det blir jo helt feil å synge denne i Bergen. Er det en plass gullet hører hjemme, så er det i Trondheim. Det er fristende å kommentere at det fantes en tid da overløpere som Langeland ble hardt behandlet. Det skal vi imidlertid ikke gjøre. Men vi må ta til motmæle. Langeland overser i sin iver etter å gjøre oss alle til trøndere, enkelte viktige historiske faktum.

Hvor gullet hører hjemme, handler nemlig ikke om hvem som har vunnet serien flest ganger. Som en flyktning etter 44 år i eksil, glemmer ikke gullet hvor det egentlig hører til.

Det er et ubestridelig historisk faktum at Brann vant serien de to første årene det ble spilt en serie som dekket hele landet. De fleste vil si at det går et viktig skille i norsk fotball i 1962. Før dette var det landsdelsserier som gjaldt. Vinnerne av de forskjellige avdelingene møttes gjerne i sluttspill for å kåre hvem som skulle være seriemester, men dette var langt fra den ordentlige serien som vi fikk i maratonsesongen mellom 1961 og 1962 og det første vanlige seriemesterskapet i 1963. Når gullet ska hem til Bergen, handler det om nettopp dette: Hjem fra et langvarig eksil til plassen det egentlig hører hjemme. Det er ikke i Trondheim.

Per Arne Flatberg

Norsk fotball – en supersuksess

Aldri før har så mange sett eliteseriefotball i Norge. Mens tilskuertallene i resten av Europa stort sett bare går nedover, fortsetter de å øke i Norge. Hvorfor det?

Hjemmeseksjonene på Brann Stadion har vært utsolgt på samtlige seriekamper i år. Rosenborg ligger an til å kunne passere 20 000 tilskuere i snitt, og halvparten av lagene har et publikumssnitt på over 10 000. I forhold til folketallet, er det ingen andre land i Europa hvor så mange går på kamp. Vi knuser resten av Europa – inkludert både England, Tyskland, Italia og Spania. I Italia har man opplevd en dramatisk nedgang de siste årene. En klubb som Lazio hadde ti prosent færre tilskuere i 2006–2007-sesongen enn sesongen før. Det er det gode grunner til.

Suksessens grunner

Vi tror det er fire hovedgrunner til suksessen vi har nådd i Norge:

- * Kvaliteten på arenaene
- * Trygghet på tribunen
- * Ståplasser
- * Billettpriser

Moderne anlegg med skikkelige stå-

plasser og fornuftig prisnivå på billettene trekker supportere. De skaper stemning, noe som igjen trekker massevis av vanlige tilskuere, sponsorer og VIPer (som kan betale det hvite ut av øyet siden de ikke betaler billettene sine selv).

Vold skremmer

Vold i forbindelse med kamper og tribuneopptøyer, skremmer folk bort.

Stadig flere europeiske land plages av vold i forbindelse med fotballkamper. I enkelte øst-europeiske land er det til tider rene gateslag mellom supportergrupperinger og politiet, primært utenfor arenaene. Det er også utenforstående som prøver å benytte seg av det rampelyset fotballen skaper til å fremme sin egen agenda. Det så vi for eksempel i forbindelse med kampen St. Pauli–Dynamo Dresden i vår. Da kom en gruppe G8-demonstranter i slagsmål med politiet i Hamburg. Norske medier meldte etter den episoden om

fotballbråk i Hamburg. Det er ikke lett å se forskjell. I den saken benyttet en del vanlige bråkmakere blant både St. Pauli-supporterne og de betydelig mer beryktede Dresden-supporterne, sjansen som bød seg og kastet seg inn i slagsmålet. Men det var altså i utgangspunktet en politisk demonstrasjon som utartet – ikke noe som hadde noe med fotball å gjøre. Når det er sagt, så var G8-demonstrantene også representert på tribunen under kampen og holdt opp bannere med tekster som “Fuck G8”. Det er altså tilfeller hvor overgangen mellom politisk relatert og fotballrelatert vold er noe flytende.

Tidligere UEFA-president Lennart Johansson besøkte Norge tidligere i år. I et foredrag han holdt på et medlemsmøte for Fotballmuseets venner, adresserte han problemstillingen. Han var i følge fotball. no klar på at fotballfamilien må få bukt med fotballvolden i samarbeid med myndighetene.

Johansson sa blant annet: – En av de største utfordringene i europeisk fotball er å få grep om volden. Fotballen må bære sitt ansvar innenfor de rammene fotballen selv kan påvirke, men politiet og hele samfunnet må også ta ansvar. Det må være politiets oppgave å sørge for tilstrekkelig sikkerhet, så må fotballen hjelpe til med vakthold.

Johansson er fortsatt på smertebehandling og er like uvillig som alltid til å se på symptomene. Samme Johansson var i en årrekke leder i sin klubb, AIK Solna. Han gikk av så sent som i 2005. Det er lite som tyder på at han har oppskriften. Den har i alle fall fungert dårlig i AIK. (I følge våre kilder i supportermiljøet til AIK, svinger graden av vold og bråk med hvem som til enhver tid er inne til soning.)

Men Johansson sa også noe veldig riktig: – Det blir feil å sette opp gjerder. Behandler vi mennesker som dyr, oppfører mennesker seg som dyr.

Vi tror det er selve kjernen i problemstillingen. Hvis folk blir behandlet som dyr, slutter mange ganske enkelt å gå på

kamp. Det gjelder enten det er overvige politifolk eller voldelige hooligans som står for den dyriske behandlingen.

Store tap i Sverige

I Sverige regnet de i fjor ut at Allsvenskan taper mellom 50–100 millioner årlig i billettinntekter fordi mange rett og slett ikke

En av de største utfordringene i europeisk fotball er å få grep på volden.

tør å gå på kamp. I tillegg kommer store ekstrautgifter til vakthold. Publikumssnittet i Allsvenskan er nå noe lavere enn i Tippeligaen. Dette på tross av at fotball er minst like hypa i Sverige som i Norge og at svenskene er dobbelt så mange. I tillegg har de en rekke stadionanlegg med høyere kapasitet enn de største norske.

Dette handler selvsagt ikke bare om vold, men også om stadionutvikling, billettpriser, TV-dekning osv. Likevel får altså de mange voldsepisodene mye av skylden for at Sverige ikke har et høyere publikumssnitt. Det er lett å la seg blende av at nettopp AIK er klubben med høyest snitt i Sverige (19 411 i år), men her spiller det inn at det er utrolig tett i toppen i Sverige i år. AIK ligger i skrivende stund på tredje plass – et poeng bak lederlaget Djurgården. I tillegg drar Stockholms-derbyene tradisjonelt mye folk. AIK økte forøvrig sin publikumstilstrømning med 80 prosent fra 2005–2006 – selv med Bernt Hulsker på laget. Opprykket til Allsvenskan er en ikke ubetydelig faktor i dette. I år har de hatt en nedgang på nesten ti prosent. AIKs hjemmebane Råsunda har en kapasitet på 35 808 tilskuere. De opplever med andre ord også ofte “20 000 tomme seter” – i likhet med Oslos storklubber. Djurgården og Hammarby, som for øyeblikket har et større problem med huliganer (som det heter i Sverige), enn AIK, kan ikke vise til større snitt enn henholdsvis 15 061 og

14 808. Med den posisjonen de har i Sverige og innbyggertallet i Stockholm tatt i betraktning, burde man forvente mer. For disse klubbene handler det likevel også om gamle, slitte stadionanlegg. Stadionanleggene er faktisk så dårlige at Stockholms-derbyene må spilles på Råsunda – ALKs hjemmebane.

Italienske skandaler

Slik er det også i en av Europas beste serier, Italias Serie A. Nå har riktignok landet blitt plaget med korrupsjonssaker og et vell av skandaler i fotballen, men de er regjerende verdensmestere og de har den regjerende vinneren av Champions League. Stjernene deres spiller stor sett i hjemlandet, og fotball er nasjonalidretten. Likevel klarte Serie A i fjor bare et snitt på drøye 18 000 – altså bare litt mer enn snittet på Brann Stadion i år. Dette handler mye om fotballvold, men også om infrastruktur. Italia sliter med totalt fravær av stadionutviklingen de seneste 40 årene. Det forklarer noe – som for eksempel at bråkmakere har gode rammebetingelser. (Dess mer forfallent stadion, dess lettere å organisere bråk, og desto vanskeligere arbeidsbetingelser for vakter og politi.) Likevel er det klart at de mange voldsepisodene i forbindelse med kamper er en ikke ubetydelig bidragsyter. De mange årene med skandaler og tribunevold har ført til en samlet reduksjon av tilskuertall i Italia på hele 38 prosent de siste syv årene.

Det eneste som virkelig følger samfunnsutviklingen i Italia, er prisene på billettene. Det forklarer også noe. Folk flest synes fotball er for dyrt.

Voldsproblemet

I Norge har vi hatt minimalt med voldsepisoder knyttet til fotballen de seneste årene. Det finnes noen små miljøer, men de begrenser seg stort sett til å velte et par barkrakker og knuse et og annet glass, før de stormer ut av puben de i avisoverskriftene neste dag har ”rasert”. Så tar de tøffe bilder av seg selv med sladdet ansikt og legger ut på nettet. Det er i grunnen et hån mot ekte hooligans å kalle disse bråkmakere eller casulas, selv om de har samme klessmak som Hermann Friele. Det er uhyre sjelden vi leser om personskader i forbindelse med disse opptroppene i Norge – samtidig har vi vært forskånet fra voldsepisoder på tribunen de siste ti årene. Godt er det.

Øst-Europa

Da er det annerledes i Øst-Europa. Der blir folk drept. Titter vi litt på skrytevideo-

ene som legges ut på nettet, kan det for en lekmann se ut som Polen, Tsjekia og enkelte av landene på Balkan er verdens høyborg for supporterkultur og fotballinteresse. Slik er det ikke. Polen med nesten 40 millioner innbyggere hadde sist sesong et publikumssnitt på usle 6707. Lech Poznan som var klubben med flest tilskuere, klarte bare ett snitt på 15 068. Hovedstadslaget Legia Warszawa (10 093) har et publikumssnitt på linje med det Aalesund hadde i Adeccoligaen i fjor (9943).

I Tsjekia er bildet det samme. Publikumssnittet forrige sesong klarte ikke en gang å passere 5000. Det offisielle tallet er 4874. Samtlige klubber i Tippeligaen slår det snittet. Sparta Praha, flaggskipet i en by med 1,2 millioner innbyggere og et omland med ytterligere 1,9 millioner innbyggere, klarte ikke engang å passere et publikumssnitt på 12 000 (11 848).

Går vi til Serbia, er tallene enda tristere. Publikumssnittet i fjor var 2135 i toppserien. Toppklubben Partizan Beograd har høyest snitt med 7450. Beograd har mellom 1,6 og 1,8 millioner innbyggere.

Og publikumssnittet i det gamle Øst-Europa ser like ille ut hele veien:

Ungarn: 2453
Makedonia: 1497

Romania: 5417
Slovakia: 2889
Slovenia: 997
Ukraina: 8892
Russland: 11 890 (Holder vi Zenit utenom, er snittet bare 7767)
Montenegro: 1005
Estland: 166 (omtrent som Brann 2?)
Litauen: 642

Latvia: 712
Kroatia: 3021
(Alle tall er fra forrige sesong. Kilde: *European Football Statistics*.)

Snittet i toppserien i Slovakia er til sammenligning kun marginalt høyere en snittet til det totalt uinteressante Hamburger Sportsvereins andrelag (2172).

Tar vi med at fotballgale Hellas ikke drar mer enn 6424 tilskuere i snitt i toppserien og at kjempelandet Tyrkia, som er minst like fotballgale (og har rundt 68 millioner innbyggere), kun kan vise til et snitt på 14 049, så begynner tegningen å bli klar. Moderne arenaer, fravær av pøbler og en edrulig prispolitikk på billetter, er nøkkelen til suksess.

Hva med England?

England har delvis klart de to første punktene, men sliter med høye billettpriser.

Det eneste som virkelig følger samfunnsutviklingen i Italia er prisene på billettene. Det forklarer også noe. Folk flest synes fotball er for dyrt.

Det fører til at det blir færre supportere til å lage stemning og flere turister som skal oppleve stemningen. Dermed synker interessen. Premier League (PL) hadde seneste sesong et snitt på 34 363 tilskuere. Det er markant bak Europas mest populære serie – Bundesliga. De hadde, på tross av en nedgang fra 2005–2006 sesongen, et snitt på hele 39 975. Høyest snitt hadde Borussia Dortmund med 72 799. Det hører med til historien at Manchester United trakk opp snittet i PL. De hadde et snitt på hele 75 826. Hele ti klubber i Bundesliga hadde et snitt på over 40 000, mot fem klubber i Premier League.

Premier League:

Manchester United, 75 826
Arsenal, 60 045
Newcastle United, 50 686
Liverpool, 43 561
Chelsea, 41 542

Bundesliga:

Borussia Dortmund, 72 799
Bayern München, 68 647
Schalke 04, 61 348
Hamburger SV, 55 867
Hertha Berlin, 48 704
Eintracht Frankfurt, 47 625
Borussia Mönchengladbach (som rykket ned) 47 488
Stuttgart, 45 765
Nürnberg, 41 621
Werder Bremen, 40 871
I tillegg hadde FC Köln et snitt på 41 900 i 2. Bundesliga.

Billettpriser

Igjen: Trygge, moderne arenaer og akseptable billettpriser gjør susen. Det er ikke tilfeldig at Bundesliga knuser alle. Her er en liten prissammenligning hva gjelder billetter:

Bundesliga: EUR 16.81
Primera Division: EUR 24

Serie A: EUR 25

Premier League: EUR 44

(Gjennomsnittlig billettpris 2005–2006 sesongen.)

Dette sammen med ståplasser på nye flotte arenaer, har gjort at tilskuerdemografien i Tyskland korresponderer med sammensetningen i befolkningen forøvrig. Det er for eksempel ikke tilfelle i England hvor aldersgruppen 14–19 og 20–29 er sterkt underrepresentert på tribunen i forhold til hva alderssammensetningen i befolkningen ellers skulle tilsi.

De store ligaene

Vi har snakket mye om England, Tyskland, Italia og Øst-Europa. Ingen grunn til panikk. Vi har ikke glemt de andre store ligaene.

I Frankrike var snittet 2006–2007 på 21 947. Kun én klubb; Olympique de Marseille, kan skilte med et snitt på mer enn 40 000, nærmere bestemt 51 604.

I Spania drar Real Madrid med 71 526 og Barcelona med 74 078, opp totalsnittet til Primera Division, til 28 838.

Nederland hadde sist sesong ett snitt på 18 078. Litt over der vi havner i år med vår begrensede tilskuerkapasitet. Kun to klubber sprenge den magiske 40 000 grensen – Ajax med 48 610 og Feyenoord med 40 912.

Som en kuriositet tar vi med tallene fra Champions League. Der var snittet i 2006–07 sesongen 44 514 (fra og med gruppespillet – til og med finalen). Barcelona (85 626), Manchester United (74 081) og Real Madrid (71 854) dro, ikke uventet, flest tilskuere. Milan som har en hjemmearena med plass til over 90 000, klarte ikke mer enn 51 227 i snitt. Her spiller det dog litt inn at finalen ble spilt i Athen og at tilskuertallet der er fordelt mellom finalistene. Men noe gedigent utslag gir det uansett ikke.

Hvordan skal økningen fortsette?

Selv om utviklingen i Norge er svært positiv i forhold til resten av Europa, er det grunn til å spørre hva som må til for å fortsette den positive publikumsutviklingen i Norge?

Publikumstallene fra utvalgte europeiske land levner liten tvil om at de guttene som går på match for å lage bråk, som slåss i gatene etter match og som trasher puber og bussene til motstanderens supportere eller spillere, kun har én effekt – mindre publikum. Noe som igjen betyr mindre penger til spillere og drift av klubbene. Dette skjer både fordi folk blir

redde, og fordi sikkerhetstiltakene blir uakseptabelt rigide for folk flest. Vakter med skuddsikre vester, batonger og full rumpekontroll for alle bortesupportere, får en ikke til å føle seg velkommen.

Vi har de seneste årene fått mange nye flotte stadioner her i landet. Både i Fredrikstad og i Kristiansand har de også sør-

get for skikkelige ståplasser. Det er viktig. Det bør de som er i startgropa for å bygge nytt merke seg. Fredrikstad Stadion er en drøm. Se og lær.

Prisgalopp

Klubber som ikke forstår at supportere vil stå på kamp, utgjør etter vår mening den største trusselen mot fortsatt publikumsvekst i norsk fotball. Der nest kommer grådige klubbeiere som Erik Solér. Fortsetter IK Start og Solér prisgaloppen, vil han om få år ha priset en hel generasjon ute fra Sør Arena.

Den siste faren er knyttet til fotballvold. Vi har så og si ikke det problemet i Norge i dag. Men har man først fått det problemet, så er det nesten umulig å bli kvitt. I alle fall uten å gå på akkord med de andre viktige elementene – ståplasser og priser. England vil sikkert hevde at de i betydelig grad har kvittet seg med problemet, men prisen de har betalt, er høy. Det skjønner man når flylastene med norske og kinesiske turister dunder inn i Manchester og fyller opp store felt på Old Trafford. Og der sitter de pent og pyntelig med sitteunderlag og pledd og skal oppleve stemningen som en gang var. Engelske supporterorganisasjoner fremmer derfor i disse dager krav om at det igjen skal bli tillatt med ståplasser i Premier League.

Heldigvis slipper vi kinesiske turister som skal oppleve stemningen i norsk fotball. Til gjengjeld må vi satse på våre egne folk.

Per Arne Flatberg

Alexander den store

- 356 kamper på rad

30. august 2007. Aleksander runder sin kamp nummer 355 i Marijampole mot Suduva i UEFA-cupen. Brann vinner 4-3, og Alex feirer en sjelden seier i utlandet med å ta for seg av godsakene på VIP-rommet etter kampen. Foto: Leif Morten Nygård

Dersom en er av typen som er tilbøyelig til å bevege seg utenfor bygrensen for å se Brann spille kamper, er nok sannsynligheten høy for at du treffer ham.

Er en også blant de som beveger seg rundt i cyberspace for å lese blogger, eksempelvis på Bergensavisens nettside, så er også sjansene ganske store for at en vet hvem Alexander Osdal er. Den 12. mann har tatt seg en prat med Alexander, mannen som har sett samtlige obligatoriske Brannkamper hjemme og borte siden 1997.

– Kanskje vi bør få lov til å gratulere deg med ti-årsdagen, begynner vi forsiktig. – Blir det et ekstra stykke kake til kaffen nå?

– Nei, men jeg unner meg litt ekstra krem i krumkakene.

Vi treffer Alexander på en kafé i sentrum, påfallende nok i landskamppausen. På forhånd har vi planlagt spørsmålene våre nøye, men til tross for et velregissert manus, er vi bare nødt til å fyre løs med en gang.

356 på rad

– Hvor mange obligatoriske Brannkamper har du sett på rad nå, og hvor

mange er målet?

– Hmmm. Altså den første i rekken var Brann–Molde i 1997, den andre var Viking–Brann, den tredje var... hmmm... Når jeg teller etter, så må hjemmekampen mot Sandefjord ha vært nummer 356 på rad. Jeg har ikke noe mål. Det første målet var å se alle kampene i 1998. Etter den sesongen fant jeg ut at jeg var nære på 50 strake, så jeg satte meg et mål om å klare 100. Etter det har jeg ikke hatt noe mål. Har rett og slett måltørke!

Dersom man tenker igjennom de ti årene Alex har reist, så kan en vel trygt si at det har gått opp og ned med Sportsklubben Brann. Røde tall i regnskapet er jo blant annet noe man har vært vant til fra tidligere, men – hvordan står det til med ditt regnskap, Alex? Det er vel neppe en gratisgesjift dette?

– Regnskapet går i pluss fordi Brann aldri kommer så langt i e-cupen som jeg har tatt høyde for.

Ferie i enkeltdager

I beste "Se og hør" stil fortsetter vi i det dyptgravende og høyst personlige journalistiske sporet vi nå har lagt oss i.

– Du må jo ha fri for å kunne reise, lar det seg virkelig kombinere med jobb?

– Brann spiller ikke så mange bortekam-

per på ukedager. Ellers får jeg ta ut deler av ferien i enkeltdager. Det ordner seg som regel hvis man tilbyr arbeidsgiver å jobbe det inn igjen.

– Hvis du blir bedt om å reflektere over dine ti år med bortekamper på rad, er det noen turer du husker bedre enn andre, noen som har gjort virkelig inntrykk?

Nei. Alt har vært like midt på treet. Hehe, nei da...

Herviser Alex til sin egen gjennomgang i den 12. mann over de ti beste og de ti verste kampene gjennom disse årene.

– Er det noen turer du absolutt ønsker å glemme så fort som mulig?

– Ja, og hadde det ikke vært for at du nevnte det nå, så hadde jeg ikke kommet på det igjen.

– De senere år har jo en økende andel Brannsupportere i likhet med deg valgt å følge laget en del på bortebane. Hvis vi i første omgang tar for oss Norge, er det noen spesielle destinasjoner du vil både anbefale og ikke anbefale for "førstereisgutter"?

Nadderud og Marienlyst verst

– Jeg vil definitivt ikke anbefale dem å reise til Nadderud eller Marienlyst hvis de har et ønske om å ha et godt utsyn over banen.

Det skjer mye i norsk fotball om dagen både positivt og negativt. En av de positive tingene må jo imidlertid være nettopp anleggsbiten. Nye stadion popper jo opp som paddehatter, og selv Lyn har jo skjønnet det at de kan klare seg med et litt mindre stadion. Når det gjelder nye Brann stadion har imidlertid debatten rast heftig. Vi ønsker å høre hvilke tanker Alex har rundt dette:

– Er nye Brann stadion stort nok, Alex, og er det pent nok?

– Stadion bør ikke være større enn at vi kan fylle det til de aller fleste seriekampene – også i motgang. Derfor er den foreløpig estimerte kapasiteten på 21 500 helt grei.

Historisk god stemning

– Brann har jo den senere tid blitt et bedre og bedre hjemmelag. Mange har også hevdet at stemningen på Stadion har økt i kvalitet. Hvordan ser du på dette i et historisk perspektiv?

– Stemningen er bedre nå enn noen gang. Supportergjengen er mye større nå etter flyttingen til Hansatribunen, og også resten av publikum er mer lydhøre nå enn i tidligere tider. Og så hjelper det jo godt på akustikken at Stadion etter hvert har fått tak på fire sider.

Det har blitt mange reisespørsmål nå, og manus har vi for lengst sporet av fra. Mentalt så har vi vært på vandring fra Liverpool i 1997, via kvalikkamp i Sandefjord 2002, til gullkamp både i 2006 og 2007. Drømmer om svunne tider, sorger og gleder er tilbakelagt, og for ikke å høres ut som en tekst forfattet av Ove Thue, må vi nesten spørre Alex om hvordan han tror det går med Brann i år. Vi har nemlig hørt et visst rykte om en skeptiker.

– Pr. i dag (6. september) har vi absolutt en mulighet til gull. Men jeg er redd for at det vil bli rotet vekk poeng i en del tøffe bortekamper som gjenstår, og jeg er litt småskremt av den gode formen LSK har vist i det siste. Tror internoppgjøret på Åråsen vil avgjøre mye. Brann overbeviser sjelden, og ofte er det på hengende håret at vi vinner kampene.

Grunnlag for skepsis

Den 12. manns utsendte prøver etter dette på beste vis å berolige Alex med at gullet skal hem og andre gode argumenter for at nettopp i år skal det skje. Selv om vi er sterke i troen, må vi jo også etter hvert medgi at vi har forståelse for Alex sin skepsis. Få, eller ingen andre Brannsupportere har erfart mer smertelig fortvilelsen over et Brann tap, gjennom diverse lange hjemreiser.

10. mars 2005. Aleksander runder sin kamp nummer 250 i Gøteborg mot IFK i Royal League. Brann taper 2-0. Foto: Leif Morten Nygård

Vi takker Alex for praten. På vei hjem fra intervjuet begynner jeg å undre meg over hva den egentlige verdensrekorden for offisielle kamper sett på rad er, eller hva rekorden for maksimalt nedlagte antall kilometer for å se fotball gjennom

tidene kan være. En ting er i hvert fall sikkert: Alex hadde kommet høyt opp på de fleste lister.

Martin Viksund

Tippeligaen 2007

- direkte til din mobil

www.hvaerstillingen.no

Topp og bunn med Brann i 10 år

Alexander Osdal har sett alle obligatoriske Brann-kamper de siste ti årene og var derfor en opplagt kandidat for supporterportrettet. Like opplagt var det å utfordre ham på å velge ut de ti største og de ti verste Brann-opplevelsene. Den foreløpig siste obligatoriske Brann-kampen Alexander ikke så, var Neftochimik Burgas–Brann, som ble spilt i Bulgaria 30. juni 1997.

Ti største Brann-opplevelser siste ti år

19. oktober 1997: Stabæk–Brann 0–1. Vel 2000 Brann-supportere satte Bekkestua fullstendig på hodet. Så dominerende var vi at Asker og Bærums Budstikke hadde et svært oppslag med tittelen ”En leksjon i fotballkultur”, der de skrot hemningsløst av Brann-fansen. Brann vant også selve kampen og vi tok våre første medaljer på 21 år, og de første sølvmedaljer på 22 år.

7. juli 1999: RBK–Brann 2–3. En fantastisk kamp der RBK gjorde noe så sensasjonelt som å tape en kamp de ledet 2–0. Og det på Lerkendal hvor de på den tiden var ”uslåelige”! Kjetil Løvvik scoret seiersmålet fem minutter før slutt.

8. august 1999: VIF–Brann 1–2. Kvisvik scoret på straffe i siste minutt og det kokte over for deler av Klanen som løp rundt halve Bislett for å kaste stein over murene og inn på de feirende Brann-supporterne. VIF lå for øvrig på nedrykksplass.

11. september 1999: Brann–RBK 2–1. Det var lørdagskveld, flomlys og noe så sjeldent som tropedøgn i september. Husker at RBK trakk noe sinnssykt for en utligning i sluttminuttene og at Mini ville ha straffe. Men fantastisk innsats fra publikum manet Branns spillere til å ofre alt for å hindre festbrems.

3. oktober 1999: Semifinalen Molde–Brann 3–4 eeo. Utrolig kamp der Brann ledet 2–0 før Molde plutselig scoret tre kjappe. Jeg hadde resignert og gitt opp håpet da Helstad scoret utligningsmålet på overtid. Og i ekstraomgangene klinket Per Ove til.

16. juli 2000: Viking–Brann 2–6. Å slå Viking med slike kalassifre i Stavanger, er knallsterkt. Det var fantastisk stort da over 1000 Brann-fans etter kampen slapp ut av buret og kunne gå syngende og triumferende gjennom byens gater i et laaaangt tog. Det var knallvær og en alldeles herlig båttur hjem etterpå.

22. oktober 2000: Brann–Molde 4–0. Dette var siste serierunde, og vi lå på tredje plass ved kampstart. Vi var avhengige av å ta ett poeng mer enn Viking som skulle møte Stabæk borte. Hvis Viking vant, måtte Brann vinne med fire. 16 minutter før slutt ledet Brann 4–0 og Viking ledet 1–0. Noe som ville holde til sølv. Så begynte publikum å juble uten at noe spesielt skjedde ute på gresset. Speaker hadde fått beskjed om å ikke nevne noe om stillingen på Nadderud, for at Branns spillere ikke skulle bli forstyrret. Men folk hadde med seg radioer og fikk med seg at Stabæk hadde utlignet på straffe. Rett før slutt brøt speaker tausheten og kunne fortelle at sluttresultatet i Bærum var 1–1. Sølv var i boks.

24. mai 2001: Brann–Stabæk 8–1. Herlig revansje mot laget som ett år tidligere hadde slått oss 7–1 på Nadderud.

7. november 2004: Cupfinalen Brann–Lyn 4–1. Denne kampen trenger vel ingen nærmere presentasjon. Men det største minnet er egentlig fra feiringen på Torgallmenningen ved midnatt da spillerne ble mottatt av titusenvise av elleville bergensere. Hang selv ut av et kontorvindu med panoramautsikt utover folkehavet. Minnet av at 20 000 bergensere stod igjen på Ullevål og hyllet gullheltene etter kampen, er også stort.

11. august 2007: Brann–RBK 3–2. Brann klarte noe så sjeldent som å påføre RBK tap i en kamp trønderne måtte vinne for å henge med i gullstriden. Brann til tider rundspilte og vartet opp med festfotball. At seiren til slutt bare ble på ett mål, gir et feil bilde av kampen. Seieren skulle vært mye større. Det var også en helt fantastisk stemning på kampen. Det var rett og slett tyve år med undertrykkelse, fornedrelse og avmakt som fikk sitt utløp.

Ti verste Brann-opplevelser siste ti år

21. mai 2001: Stabæk–Brann 7–1. Brann var serieleder før kampen – og vi ledet 1–0. Stabæk fikk en heldig utligning rett før pause. På grunn av VM var det seks uker til vi fikk muligheten til å reise oss igjen.

12. august 2001: Sogndal–Brann 4–3. Utrolig bitter kamp. Vi lå under 0–3 og hentet mirakuløst inn til 3–3. Utligningen kom tre minutter før slutt. Så fikk de et latterlig billig straffe og scoret 4–3.

28. oktober 2001: Brann–RBK 2–6. Kampen der vi hadde mulighet for å snyte RBK for det tiende strake gullet. Så ble vi fullstendig avkledd og RBK kunne feire milepælen ”10 seriegull på rad” på Brann Stadion. Fæl opplevelse!

1. august 2002: Brann–RBK 2–3. Kanskje den verste opplevelsen noen gang. Brann ledet 2–1 og spilte glimrende mot trønderne. Så scoret RBK to ganger på overtid, og seieren gikk ufortjent til dem. Spesielt ille var det at Judas-Azar, som spilte sin første kamp mot oss og hadde blitt hetset under hele kampen, jublet som en gal.

15. august 2002: Brann–Suduva 2–3. Branns pinligste resultat i Europa noensinne. Ikke engang Åtvidaberg-fadesen er pinligere. For det første tapte vi aldri mot Åtvidaberg, og for det andre vil jeg ikke se bort i fra at et lag midt på tabellen på nest øverste nivå i Sverige er minst like gode som et lag midt på tabellen på øverste nivå i Litauen. Suduva ledet 3–0 før 1. omgang var halvspilt, og de scoret vel strengt tatt tre mål på toppen to målsjanser i hele kampen

25. august 2002: Brann–Sogndal 2–3. Forferdelig ydmykende å tape for bittelillebror på hjemmebane. Og provoserende nok krydde det av hvitkledd på Stadion. Studieåret var akkurat begynt, og Stadion-kamp var visst en del av noe faddergerier. Dessverre så er vel halvparten av alle tilflyttede studenter fra Sogn og Fjordane...

22. oktober 2006: Brann–RBK 1–3. Den dårlige høstsesongen der vi rotet vekk en klar serieledelse fikk sitt definitive bunnpunkt da RBK (som på et tidspunkt lå ti poeng bak) så godt som sikret seriemesterskapet mot oss i denne kampen.

5. november 2006: Viking–Brann 5–0. Vi hadde anledningen til å sende en plagsom lillebror ned en divisjon. Spesielt bra hadde det vært siden Viking tross alt har potensiale til å utfordre oss sportslig – i motsetning til de andre nedrykkskandidatene. Dette var kvelden da alt gikk Vikings vei. De knuste sin storebror og erkerival, alle de andre resultatene gikk mot alle odds i deres favør, og de reddet plassen definitivt pga en scoring i en annen kamp helt på slutten. Og jeg bare visste at den scoringen også ville komme. Det lå liksom i luften.

16. juni 2007: Lyn–Brann 6–0. Nok en gang serieleder for så å tape noe grassalt mot et lag i nedrykksstriden.

Alexander Osdal

Ny giv for sanggruppen

Eirik Hennø er ny leder av Bataljonens sanggruppe. Her kommer han med litt administrativ informasjon, og kanskje også en aldri så liten oppfordring til stadionpublikummet:

På Bataljonens nyoppussede web-side finner dere lenke til sanggruppen. I løpet av de nærmeste ukene vil dere se en del nytt. Vi vil for eksempel publisere sanggruppen sine opptak av sanger og kamprop samt andre lydopptak med en player-knapp der en får høre opptakene. Vi vil også snart publisere datoer for møter/øvelser.

Mailing-liste kommer

Som ny leder har jeg ikke lyktes i å få oversikt over hvem som er medlemmer. Jeg mangler mailing-liste og kontaktinfo. Dette vil bli rettet opp på det første møtet der jeg vil bygge opp infrastrukturen fra grunnen av ved å registrere folk på nytt. Eller vi satser på at folk kan melde seg på mailing-liste og få tilsendt aktivitets- og møte-info.

Vi har blitt enige om at jeg som styremedlem i Bataljonen tar det overordnede ansvaret for gruppen, og Christian Bøe tar seg av det praktiske som skal skje på og under kampene. Han er mannen som står i spissen for innføring av nye sanger på Stadion. Jeg er selv komponist og låtskriver, så også fra meg vil det komme noen nye forslag som folk kan synge med på og la leve, eller fryse av og la dø.

Handlingsplan på vei

Christian har utarbeidet en handlingsplan som snart vil bli styrebehandlet, og som etter dette vil gi oss en plattform å bygge videre på ut i fra. Den vil bli publisert når den er klarert. Vi deler også ut lapper med teksten på før kamper og legger tekster og lenker til melodiene ut på nettsiden.

Siden jeg ble med, har det blitt gjort to forsøk på å innføre nye sanger, det siste mot Sandefjord. Jeg vil oppfordre supporterne til å stemme hardere i, så sanggruppens stemme kan få høre med, selv om det spontane alltid vil være det viktigste: Vi vet godt at en god sangkultur på kampene ikke kan organiseres. Vi vil altså ikke konkurrere med spontaniteten og de frie initiativene som kommer rett fra leveren hos livets glade gutter (og jenter). Hva hadde sesongen vært uten ”Gullet ska hem”? Altså skjer det masse positivt uten en sanggruppe. Men vi vil gjerne ha en plass i bildet, vi også.

Gjør misnøyen om til engasjement

Skal vi ha livets rett, må vi bli mange flere og jobbe frem bedre og bedre forslag. Og kanskje det er viktig at man av og til setter egen smak til side, og hjelper fram en sang, selv om en selv ikke liker den så godt? Som ny mann i systemet registrerer jeg på den ene siden etterlysninger etter initiativ fra vår side, mens de initiativene som kommer, ender som Bubbles in the Air. Kommer det et initiativ, har jeg til gode å høre skikkelig støtte for dette, mens de negative meldingene er klare og i flertall. Så dette er min oppfordring: Ta i og syng, og omgjør misnøye til aktivt engasjement. Ellers får vi i sanggruppen heller gå over til stumfilmen.)

Bataljonen har nå mer enn 2700 medlemmer, og siste sangøvelse jeg var med på telte vel kanskje 20–25 stykker. Kom igjen! Vi tar imot alle, fra unge supportere, apostlene og andre gærninger, distingverte voksne, til viltre og glade supportere fra alle lag og leire. Bruk mailen, følg med på web og kom gjerne med forslag til eirik@bataljonen. no og/eller christian@bataljonen.no.

Foto: Eivind Lowzow

d12m for ti år siden

Denne gangen er vi kommet fram til nummer tre 1997. Til dette nummeret gjennomgikk d12m en stor forandring. Dette var det første nummeret i A4-format. Hovedtemaet i dette nummeret var stemningen, eller mangelen på sådan, på Brann Stadion. Dette ble tatt opp i lederen og i to større artikler i bladet.

I sin leder oppsummerer formannen i Brann Supporter Team, Bengt-Magnus Dyrkorn, sesongen som har gått og ser også framover. Han er fornøyd med at Brann ser ut til å få sølvmedalje, den første medaljen siden 1976, men samtidig bekymret over at avstanden opp til Rosenborg ser ut til å øke. Forklaring på dette mener han er: "vi må likevel innrømme at filosofien og den helhetlige tenkingen som gjennomsyrrer alt trønderne foretar seg, nok er den viktigste årsaken til den enorme suksessen de har hatt. Kontinuitet, stabilitet, innsats og seriøsitet er stikkord for alt RBK foretar seg. Og vi må innse at Brann har mye å hente på alle disse områdene, kanskje i særdeleshet de to første." Videre er han meget fornøyd med at medlemstallet til BST ser ut til å passere 2200. Han forteller også at planene om ny butikk/kontor for BST er kommet enda lenger siden forrige nummer av d12m.

Klager over stemningen

Senere i lederen kritiserer han den dårlige stemningen på Store stå. "Det blir stadig lengre mellom kamper hvor vi virkelig står på i nitti minutter. Vi har for få nye sanger, vi synger for fort, vi er ikke samstemte nok, vi gjentar oss selv, osv. Dessuten bidrar ikke resten av Stadion i særlig grad til å opprettholde ryktet vårt som et publikum fryktet av motstanderne." Han ser for seg følgende løsning på dette: "Det viktigste er selvsagt at vi hele tiden utvikler nye ideer, nye sanger, at vi synger mer samstemt og i rett tempo." (...) "Topp klasse kan det imidlertid ikke bli før vi flytter fra

Store stå." (...) "jeg tror at når vi til 1999-sesongen får vår egen tribune i klokkesvingen med 4000 sitteplasser utelukkende for våre medlemmer, virkelig kan ta av." Han avslutter med å si: "Med ny tribune, fortsatt god organisering fra BST, og, ikke minst, ny glød og engasjement fra supporterne, skal vi nok atter ha resten av Norge i kne om en sesong eller to!"

Bare tre sanger

Stemningen, eller mangelen på denne, er som sagt et tema som går igjen i dette nummeret av bladet. I en firesiders artikkel blir sangene som blir sunget, gjennomgått. d12m hadde tatt med seg båndopptaker på hjemmekampen mot Tromsø og spilt inn stemningen fra Store stå. "Etter en gjennomhøring kunne følgende noteres: Antall sanger vi sang 94 ganger (ikke så gale, men det var ekstremt sjelden hele Store stå var med på å synge, sangene varte ofte veldig kort og selve sangvalget var bemerkelsesverdig fantasiløst.) Antall spiller-sanger 27 stk (bortsett fra Hasund-sangen var det kun "Løvvik klapp-klapp-klapp..." og den slags). Antall hetssanger: 10 stk (diverse svin-varianter samt den sedvanlige "Dommerjævel...") Antall korte rop: 46 stk. Antall sanger sunget 3 stk. (!) (Dere leste riktig; tre riktige sanger ble sunget under Tromsø-kampen!...) (...) "Til tross for at Tromsø-kampen inneholdt mange mål, store sjanser og opphetede situasjoner, kan den 90 minutter lange kassetten dokumentere en særdeles råtten stemning på Sto-

re stå. Slik stemning er det altfor ofte, og nå er det absolutt på tide å gjøre noe drastisk for å forbedre tribunelivet."

Ønsket hav av skjerv

I artikkelen blir det sagt at hovedproblemet ligger i sangrepertoaret som skribenten mener er for dårlig, og at spillerne blir hyllet for mye. "Det finnes vel knapt en supportergjeng i hele Europa som hyller sine egne spillere så mye under kampene som oss." (...) "Er jeg den eneste som begynner å bli lei av å hylle Bahun (for nye lesere: bussjåfør fra Os som stod i mål for Brann på denne tiden red. anm.) hver gang han er borti ballen?" Han forteller videre at det tar for lang tid å innføre nye sanger og foreslår at det kanskje skal være en gjeng på minst 15 individer som kan starte nye sanger til folk kan dem. "En ting er i hvert fall sikkert; hvem faen gidder å starte en ny sang (eller en gammel en for den saks skyld) når man etter stor sannsynlighet risikerer å utføre en solo-opptreden?" Tilslutt i artikkelen kommer han med noen forslag på visuell oppbacking som brannsupporterne kan bli bedre på. Her blir det nevnt ting som konfetti, kastestrimler, flagg og ballonger. I tillegg ytrer han et ønske om et hav av skjerv under syngingen av "Byen e Bergen". Et ønske han virkelig har fått oppfylt.

Fristet med damer

To reisebrev fra europacupen er det også i denne utgaven av d12m. Et fra Bulgaria og et fra Sveits. Skribentene som var i Bulgaria var lite imponert over Sunny Beach og likte seg mye bedre i byen Burgas. "I forhold til Burgas var faktisk dette ferieparadiset ikke noe særlig å hoppe hurra

for. Vi fikk også høre fra Radio1s utsendte medarbeider at spillerne levde i usle kår litt i utkanten av Sunny Beach'.

Reisebrevet fra Sveits ble skrevet av en skribent utlånt fra The Red Army, Alexander Osdal. Han avsluttet reisebrevet sitt med å si følgende: "PS! Noen lurer sikkert på hva The Red Army-skribenten Alex gjør i Den 12. Mann. Vel, TRA er IKKE nedlagt, men vi har ikke funnet det hensiktsmessig å lage flere utgivelser i år. Vi er imidlertid sterkt tilbake igjen til våren, og da skal nok alle få seg et nummer... (en stor takk til D12M som fristet med masse deilige damer for at jeg skulle skrive reisebrev for dem). " Og disse damene må virkelig ha falt i smak, for etter dette prøvespillet meldte Alex fast overgang til d12m.

Ville ha Bakke

En artikkel tok for seg stallen og hvilke nye spillere som Brann burde prøve å få tak i til neste sesong. Blant spillerne d12m ønsket å se i Branndrakt var Eirik Bakke. "En ung spiller som har vist gode tendenser på et heller grått Sogndal-lag i år." En annen spiller som var ønsket var Morten Berre fra

Reis hem, Bønder!
www.bst.no

Medlemsfordeler 1997:

- Medlemsblad tilsendt 4 ganger i året
- Forkjøpsrett på billetter til Europacupen/Cupfinale
- Billige turer til Branns bortekamper
- 10% rabatt hos Levis Store på Torgallmenningen
- 10% rabatt hos Wergeland Jernvare på Minde
- 10% rabatt på supporterutstyr
- 10% rabatt hos Irka frisørsalong i Strandgaten
- Gratis programblad på Branns hjemmekamper
- 20% rabatt hos Skiltmakeren
- 20% rabatt hos Akers Mic
- 20% rabatt på BA-abonnement
- Spesialpris på Stor Pizza hos Jeppes Pizza (Kun ved utkjøring)

Våre annonsører og samarbeidspartnere støtter Brann og BST. Bruk dem!

Skeid: "Berre har fått sitt gjennombrudd i år, og er neppe interessert i å følge Skeid ned et divisjonshakk."

I slutten av bladet var det en liten annonse som fortalte at TVHordaland hadde fått tillatelse til å direkte sende seriefinalen mellom Stabæk og Brann, men ikke på sin egen kanal. "Vi får ikke lov til å sende kampen over vårt eget sendenet. Vi har derfor fått til den nestbeste løsningen, en direkteoverføring på storskjerm til Maxime sine lokaler" (...) "En direkte sending vil gi 500-600 Brann-supportere som absolutt ikke har anledning til å reise til Stabæk mulighet til å oppleve kampen live på TV". Heldigvis har verden gått litt framover de ti årene som har gått siden den gang. Blir vel litt flere som får sjansen til å følge siste seriekamp mot Tromsø på TV i år. For øvrig hadde d12m denne gangen mottatt opptil flere leserbrev, faktisk hele fire stykker. Som vel omtrent er like mye som vi har mottatt til samtlige andre nummer til sammen...

Tor Henrik von der Ohe

Den gang billettene kostet to kroner...

Pesen. Blant klenodiene på Brann Stadion ligger kampballer fra åtte av de femten landskampene som Pesen (Rolf Birger Pedersen) spilte. Pesen utviklet nemlig en helt spesiell teknikk for å sørge for at han hadde ballen da kampen blåste av – da fikk han nemlig ballen. Her viser Jan Erik Larsen fram en av disse ballene.

Branns historiske skatter skal løftes fram i lyset. Dette er en av konsekvensene av nye og luftige lokaler på Brann Stadion.

– I første omgang har vi bestilt seks glassmontre som skal plasseres rundt i gangene, i styrerommet og i lunsjrommet, forteller Jan Erik Larsen og gleder seg over at noen av klenodiene nå kan presenteres med stil.

Kontinuitetsbærer

Jan Erik Larsen har i mange år vært den fremste kontinuitetsbæreren i Brann. Selv om han nå er pensjonert fra kontorsjefstillingen, er han fortsatt regelmessig å finne på Brann Stadion. Formelt er han ansatt en dag i uken for å gjøre en jobb med Branns historiske skatter, men han kunne lett fylt hele uka rundt arbeid med det historiske materialet. På sikt er det snakk om å utvikle et eget Brannmuseum på Stadion.

– Da den nye nordre tribunen ble planlagt, hadde vi ikke råd til å sette av et eget rom til et museum. Men nå er det snakk om å ta det med i planene for den nye søndre tribune, forklarer han.

Kniksens støvler

– Jeg har i lengre tid hatt interesse for å ta vare på gamle ting, og det har blitt en god del etter hvert. Stadion bugner med verdifulle klenodier som for eksempel Pesen sin landslagsdrakt og Kniksen sine støvler. Jeg har også tatt vare på draktene fra nesten alle Branns UEFA-cup-motstandere og en god del gamle branndrakter.

Blant det riktig gamle, viser Larsen fram en keeperdrakt fra 1936. En mørkeblå overdel i kraftig ull viser med all tydelighet at fotballdraktene har forandret seg atskillig fram til dagens lette drakter. Bildet av ham som bar drakten finnes også i samlingen.

Kampvideoer fra tretti år

Jan Erik Larsen forteller med begeistring om alt historisk materiale som finnes på Stadion. Her er diplomer, pokaler og gaver

Arkiv. Jan Erik Larsen viser fram en av sine favoritter, boksen som rommet Branns aller første medlemsarkiv.

fra UEFA-cup-motstandere, gamle billetter og en mengde avisutklipp. Dessuten finnes videoopptak av de fleste Brannkamper siden midt på 1970-tallet da man som rutine begynte å filme kampene.

Jan Erik Larsen henter fram en bunke gamle billetter. – Vi har for eksempel en billett fra 1948 da en sitteplass kostet to kroner, viser han og påpeker at tilsvarende plass koster tohundre kroner i dag. Han har valgt ut noen gamle billetter som skal blåses opp i stort format og havne på veggen i de nye lokalene.

Samlingen inneholder stort sett alle diplomer fra Branns lag gjennom nesten hundre år og en drøss med pokaler. Da er selvsagt ikke alle pokalene like verdifulle. Noe kan være fra småguttelag som har vunnet lokale cuper.

Kronerulling

Han har også en betydelig samling avisutklipp og viser fram et notis fra 1928 der det fortelles om kronerulling for å berge Brann Stadion, som var i store økonomiske problemer. (Har du hørt den før?) Avisen trykte lister over giverne, et par gav hele fem kroner, noen ga to kroner, og en lang

liste personer ga en krone hver.

Larsen får stadig telefoner og brev fra mennesker som har historisk Brann-relatert materiale liggende som de ønsker å tilby klubben. Han understreker at Brann med takk tar imot dette stoffet og hører gjerne fra flere.

Menisk på sprit

Blant de mer kuriøse gavene som er kommet Larsen i hende, er menisken til Egil Austbø. Menisken røk i en duell med Harald Dutte Berg, og nå finnes den altså på Stadion – oppbevart i en liten skvett sprit.

Larsen har god kontakt med både Bergen bymuseum og Statsarkivet. Nylig er han også valgt inn i styret for en lokalhistorisk forening, og han er opptatt av å samle ideer som kan komme til nytte når Branns historiske arv skal systematiseres.

Branns unike posisjon i Bergen har sammenheng med at klubben aldri har vært noe bydelslag. Tilknytningen til Ny-mark er ikke annen enn at Stadion ligger der, mens spillerne har vært rekruttert fra hele byen.

Åshild Samnøy

Bataljonen trenger dugnadshender

På kampen er vi samlet. Når dommeren blåser, går alle hjem hver til vårt. For mange starter så venting på neste kamp, for andre starter planleggingen frem mot den.

En kjent amerikansk president uttalte en gang: "Spør ikke hva landet ditt kan gjøre for deg, men hva du kan gjøre for ditt land." Overført på vår sammenheng skulle dette bli noe sånt som "spør ikke hva Bataljonen kan gjøre for deg, men hva du kan gjøre for Bataljonen." Den amerikanske presidenten som stilte dette spørsmålet, ble dessverre skutt. Så ille går det forhåpentligvis ikke meg som artikkelforfatter. Undertegnede har likevel et aldri så lite ubetinget håp om at noen der ute kanskje skulle føle seg litt truffet.

En organisasjon i vekst

Bataljonen har per dags dato nesten tre tusen medlemmer. Sammenlignet med andre supporterklubber, er ikke dette så veldig mye. Klanen har jo for eksempel over ti tusen medlemmer. Det er ikke noe uttalt målsetning for Bataljonen å være største mulig. Målsetningen er derimot å være der for våre medlemmer, tale deres sak, og hjelpe dem til å oppnå vårt felles mål, seriegull. Rent praktisk betyr dette blant annet å arrangere borteturer, organisere billettthåndtering, organisere og arrangere arrangementer, lage tifo, bygge opp Bataljonen Ung, vedlikehold og drifte nettsiden, legge til rette for andre medlemsfordeler, for å nevne noe. Alt dette tar tid. Vi som jobber med og i Bataljonen, gjør dette fordi vi brenner for det, vi ønsker å skape en bra supporterklubb. En supporterklubb for og av alle, og som alle er fornøyd med.

Heldigvis finnes det en del mennesker som alltid stiller opp. Disse finner vi også i Bataljonen.

Kom på banen!

Altfor ofte hører man at Bataljonen er de som står i Hansasvingen, eller at Bataljonen er de som går på Fotballpuben før kamp. Dette er et helt feil bilde av Bataljonen. En del av våre medlemmer står i Hansasvingen, og en del av våre medlemmer går på Fotballpuben før kamp. En stor del av vår medlemsmasse sitter også med foreldrene sine i BT-svingen, og en annen stor del sitter helt andre plasser på stadion. Bataljonen er ikke bare en supporterklubb, det er også den eneste interesseorganisasjonen som taler supporterenes sak. Jo flere medlemmer vi har, jo sterkere pressmiddel er vi mot høyere billettpriser, flytting av partoutkortinnehavere i forbindelse med riving av tribuner, eller forfordeling av cupfinalebilletter.

I Bataljonen har vi mange ting på agendaen, men vi har alle den samme målsetning. Bataljonen er organisasjonen for deg, enten du er 5 år eller 50.

Mange arbeidsoppgaver, få folk

Det er som sagt mange oppgaver som skal løses. Dessverre er vi altfor ofte for få til å løse disse smertefritt. Derfor trenger vi hjelp. Det å be om hjelp oppfattes for mange som flaut og stakkarslig, og det er utrolig lett å avise en forespørsel om hjelp. Det finnes jo så utrolig mye å ta seg til i dag, og tid er jo ikke det man har mest av. Heldigvis finnes det en del mennesker som alltid stiller opp. Disse finner vi også i Bataljonen. Du ser dem kanskje når de organiserer tifo i forkant av kamp, eller når de står på stand på Festplassen. Det er i hvert fall veldig godt å vite at de er der.

Vi i Bataljonen gjør vårt beste for å være en god organisasjon for våre medlemmer. Vi er imidlertid fullstendig klar over at vi har mye å gå på. Vi har et stort potensial som vi ønsker å ta ut, men per dags dato mangler vi dessverre ressurser. Bataljonen drives på frivillig basis, og det er ingen av oss i styret som har noe økonomisk igjen for å gjøre den jobben vi gjør.

Gi og ta!

Den senere tid har vi hatt et ønske om å etablere det som har fått arbeidstittelen "Brannkorpset". Dette er nå blitt en reali-

tet. Brannkorpset er kort og greit et tilbud for de som ønsker å gjøre en innsats for Brann og Bataljonen. Eksempler på dette kan være å hjelpe til i forbindelse med et arrangement eller hjelpe til i forbindelse Bataljonen Ung.

Forskjellen på det man kanskje kan definere som ordinært dugnadsarbeid, og Brannkorpset er at vi gjennom Brannkorpset også ønsker å gi noe tilbake til de som er med og bidrar. Dette kan være en gratis bortetur, en Bataljonsjakke eller gratis medlemskontigent. Dette kan være veldig mye forskjellig, og vi er åpen for forslag om det meste. Poenget vil uansett være at man skal føle at man får noe igjen for den jobben man legger ned.

Sammen er vi sterke

Vi har de siste årene vist at ting kan la seg gjøre, selv med små ressurser. Bataljonen samlet i fjor inn over 200 000 kr til Barneklivningen, den største enkeltgaven de noensinne har fått. Vi har arrangert familiefest på festplassen to år på rad, for ikke å snakke om alle turer og andre begivenheter vi arrangerer i Brann-regi.

I år satser vi hardt på vår egen Bataljonen Ung, som skal være et inkluderende og holdningsskapende tilbud til supportere under atten år. Vi håper også at innføringen av Brannkorpset vil gjøre oss i stand til å vokse ytterligere som organisasjon, og føre til at vi får enda mer fornøyde medlemmer. Å være en supporterklubb forplikter, og vi i Bataljonen ønsker å forplikte oss til det vi har som målsetning: Å være den beste supporterklubben i landet.

Hvordan bli med?

Informasjon om Brannkorpset vil bli lagt ut på bataljonen.no. Videre er det også mulig å sende en mail til brannkorpset@bataljonen.no.

Vi håper at så mange som mulig benytter anledningen til å være med på noe nytt og spennende. Det vi i hvert fall kan love, er at ingen skal føle at de ikke blir satt pris på!

Martin Viksund

Gøy på landet

Jentene hadde kanskje hatt sjans i semifinalen med rett væskeinntak underveis.

Ikke alle kan spille samtidig, og da er det greit å slippe av på sidelinjen.

Isposer er greit å få tak på når skulderen er som vondest.

Årets supportercup var lagt til Norges største landsby – Oslo. I underkant av 20 brannsupportere tok turen over fjellet.

Et damelag med godt med innbyttere, og et herrelag uten innbyttere, men tidvis forsterket med spillere fra damelaget. Jentene gjorde det som vanlig skarpt og kom helt til semifinalen. Anstrengende reise og feilaktig justering av væskebalansen må ta skylden for at det ble tap mot Ålesunds-laget Småbrisen der. Jentecupen ble vunnet av Stabæk Support for sjettede gang de siste syv årene. Litt bittert for våre jenter at det samme Stabæk-laget ble knust 3–0 av våre i gruppespillet.

Også guttene fulgte sin tradisjonelle modell. Her er ikke det viktigste å vinne, men å bli slått ut før gruppespillet. Kon-

disjonen er med andre ord ikke den aller beste. Hederlige tap i de to første kampene (den første etter en gedigen dommertappe), ble avløst av en meget overraskende 5–2 seier i siste kamp i gruppespillet. En av våre spillere tok så til de grader av i feiringen av sitt andre mål for dagen, at en lei skulderskade ble resultatet.

Hos herrene ble det Klanslaget Greverudbussen som vant, etter at Kanari-laget Baloo United som har vært i finale de fleste årene, ble nektet deltagelse på grunn av at de tar cupen alt for seriøst. Ålesund har derimot all grunn til å være stolt av sin innsats. Herrelaget deres kom også til finalen, men måtte erkjenne at Klanslaget ble for sterke. Ellers et kanonbra arrangement, herlige burgere, fet musikk, hyggelige supportere fra andre lag og en deilig dag på landet.

Per Arne Flatberg

Nett på nytt med Bataljonen

Endelig er ventetiden over! Vår nye nettside er endelig på nett!

Proessen har vært lang, og det er lagt ned mye arbeid med å få ferdigstilt den nye nettsiden. Etter lengre tid med sondering i markedet, falt valget tilslutt på Aspekt som har levert en skreddersydd publiseringsløsning som vi er meget tilfreds med. Denne publiseringsløsningen gir oss mange nye muligheter og funksjoner som vi ikke har hatt tidligere.

Hva er så nytt på bataljonen.no?

- Online innmelding via nettsiden
- Betale medlemskap og turer med kort
- Nettbutikk med bataljonseffekter og annet
- Medlemsweb hvor medlemmene selv kan oppdatere medlemsinfo
- Ny og forbedret mailingliste
- Blogg
- "Direkte" nyheter fra Sportsklubben Brann

Vi har fått på plass en fungerende webgruppe som skal drifte nettsiden. Men vi ser stadig vekk etter flinke folk som kan bidra. Om du føler du kan gjøre en jobb for webgruppen, kan du kontakte oss på web@bataljonen.no. Nettsiden vil med tiden bli utviklet videre med nye funksjoner, og vi ser hele tiden etter forbedringspotensial. Har du noen synspunkter, tanker og ideer, ris eller ros, er det bare å sende oss en mail til web@bataljonen.no.

Lerkendal sponsorarena

Det er blitt sen kveld i Trondheim. Klokken er passert halv tolv. Vi er et minutt på overtid i Champions League-kvalifisering. Rosenborg–Tampere. Stillingen er 2–0. Sammenlagt leder trønderne 5–0. Enkelte reiser seg og klapper. Snart følger hele stadion etter. De 14 123 som har nøydt seg med høflig applaus når Rosenborg har scoret, viser for første gang i kampen tegn til entusiasme. den 12. mann var invitert på kamp på fremmed jord.

Tre timer tidligere. Gryteretten og ølene på Lerkendals VIP-light område er fortært. Sverre Brandhaug har fortalt hvordan han tror det kommer til å gå (Æ e heilt sikker på at det bli sjæmpions lig i år og). Oppvarmingen er over, og det er på tide å bevege seg ut på tribunen. Plutselig blir det svart. Bare stearinlysene skinner på bordene i VIP-avdelingen. Strømmen har gått på hele Lerkendal. Flomlysene er døde. Det som ikke skal skje, har skjedd. Høytaleranlegget er også slått ut. Ingen vet hva som skjer. Først en drøy halvtime etter ordinær kampstart kommer flomlyset på igjen. Reserveaggregatet har kortsluttet absolutt alt på Lerkendal. Spillerne varmer opp på nytt igjen, og en time etter ordinær tid kan kampen begynne.

En snodig arena

Lerkendal er blitt en snodig arena. Ingen annen norsk klubb har hatt tilsvarende suksess som det som har kommet Rosen-

blitt kraftig utbedret med en stor utbygging i 1996 og det foreløpig siste byggetrinnet i 2002. Den aller mest merkbare effekten av dette er at stadion har store VIP-områder midt på hver tribune. Nederst og øverst er den gemene hop, og i midten kommer VIPene ut fra bevertningslokalerne akkurat i tide til kamp. Ingen andre stadionanlegg er så godt tilrettelagt for VIPene. Til sammen er det drøyt 1300 VIP-plasser fordelt på de fire tribunen.

Stemningsdreperne

Stadionkapasiteten er drøye 21 000. I dag er det ikke fullt. Drøyt 14 000 har funnet veien til Lerkendal. Av disse er det ikke mange som er opptatt av å skape stemning. De langt fleste er der for å oppleve stemningen. Gjennom hele første omgang er det strengt tatt bare lyd fra en tribune. Noen hundre medlemmer i Kjernen er trengt sammen i et hjørne på den vestre tribunen. Der er de utstyrt med både

like gjerne vært fremført av en bulgarsk ultrasgruppe. Ståtribunen har ett eneste banner: "Ultras Nidaros" proklamerer det. Organisasjonen for de ti aller tøffeste guttene i Trondheim. De som liker å hoppe mens de snurrer skjerfene sine over hodet, og har sin seksuelle legning knyttet til bruk av bluss.

Denne kvelden fremstår Kjernen som en litt mindre og litt mindre høylytt versjon av Plankehaugen. Entusiasmen er nærmest fraværende. Dette er et pliktløp – også på tribunen.

Kunne det skjedd her?

Kunne noe tilsvarende skjedd i Bergen? Hvis Brann var på nippet til å kvalifisere seg til Champions League – ville da en tredjedel av plassene på Stadion stått tomme? Ville vi opplevd en tilsvarende kjedsomhet? Nepp i dag – men kanskje om noen år. Tribunekulturen på Lerkendal henger sammen med flere ting. Det er selvsagt det trønderske lynnet, som nærmest som en naturlov pålegger trønderne ikke å ta av på noen som helst måte. Det er også blasertheten i Trondheim. Å vinne serien er ikke nok. Å gå til gruppespillet i Champions League er ikke nok. Kun kamper mot de store lagene får trønderne til å ta litt av. Sånn blir det gjerne når man er vant til Milan, Celtic og Arsenal, og denne gangen møter en klubb fra europeisk fotballs innerste bakgårder. Men det handler også om noe mer. På Lerkendal er det rett og slett blitt for mange som er opptatt av å oppleve "den unike Champions League-stemningen" som de sier der oppe. Det er for få igjen til å skape den. Kanskje er det det vi skal være mest redd for her også når vi skal bli den nye norske storklubben? Tusenvis av folk som kommer for å oppleve stemningen, mens et fåtall er der for å skape den.

Prisen for de tre kampene i Champions League er mellom 1275 og 2250 kroner. Billettene selges kun samlet som en pakke. Partoutkortinnehaverne får en betydelig rabatt. Billettene går for mellom 885 og 1650 kroner.

Per Arne Flatberg

den 12. mann

Ikke så stor, unge dame. Men sååå stor!

Noen mener at å skåre mål er bedre enn sex. Andre sier ja takk, begge deler.

I forrige utgave av omslaget til d13m hadde Bataljonen en annonse som fortalte at det nå er mulig å bli VIP-medlem i Bataljonen. Dessverre så ga ikke denne annonsen det ønskede resultatet når det gjelder innmeldinger, så d13m har derfor noe motvillig påtatt seg å forklare nærmere hva det innebærer av fordeler å være VIP-medlem i Brann Bataljonen Bergen.

Som VIP-medlem vil du få:

1. Navnet ditt på setet på bussen til borteturer.
2. Navnet ditt inngravert med løkkeskrift på ølglass på Fotballpuben.
3. Gullkort fra Visa i samme kort som medlemskortet. (NB! Kredittrammen på 35 000 kan bare brukes på Fotballpuben og spesielt utvalgte puber rundt i Norges land og i Europa i forbindelse med borteturer. Følg med på bataljonen.no for liste over hvilke puber dette er.)
4. Adgang til egen VIP-bar på Brann Stadion på hjemmekamper som tidligere har vært forbeholdt styret i BBB og redaksjonen til d12m.
5. En cupfinalebillett av Bataljonens kvote.
6. Adgang til eget toalett og bidé på Fotballpuben (se bildet). Dersom dette er opptatt, får man gå først i køen på det vanlige toalettet.

I tillegg vil Bataljonen ha spesielle arrangementer kun for sine VIP-medlemmer. Det vil bli holdt sangkvelder hvor VIP-medlemmene vil få sjansen til å lære nye sanger før resten av medlemmene. Etter denne forklaringen håper vi flere nå benytter sjansen og blir VIP-medlem i Bataljonen. Siden Bataljonen ikke forventer å få mer enn 100 cupfinalebilletter til neste cupfinale Brann deltar i, er taket på antall medlemmer satt til nettopp 100, så her gjelder det å være rask!

På forumet til Bataljonen fant vi i vår en historie vi ønsker å dele med d13ms lesere. Dessverre så kan det se ut som om emnet forsvant i sommeroppdyrkingen på forumet, for vi klarte i hvert fall ikke å finne den igjen. Dette blir derfor skrevet etter hukommelsen. Det var en som fortalte en historie fra første serierunde. Mannen hadde hatt med seg en liten gutt på Stadion, og rett utenfor Stadion var det et telt hvor man kunne teste sine skyteegenskaper med ball. Guttene hadde gjort det så godt at han vant en drikkeflaske. Dette var han naturligvis meget stolt over, og gledet seg naturligvis til å skryte til kompisene sine og vise fram trofeet. Men dessverre så ble lykken ganske kortvarig, for da de skulle inn på Stadion tok vaktene fra ham flasken. Kan ikke ha slikt på Stadion. Sikkerhetsrisiko det...

Og så har du de som mener at Hanstveit ikke har vokst med oppgaven i år...

Hvis d13m hadde møtt den berømte ånden i lampen og hadde fått ett ønske oppfylt, ville det vært å gjøre Geddi ung igjen. Om ikke annet for bolleklippen sin del.

Vel er det en fotomontasje, men noe sier oss at PFO ikke er så populær i Danmark heller...

[Noen kjaspe]

Jan Gunnar Solli

Alder: 26 år.

Sivilstatus: Singel.

Tidligere klubber: Treungen, Odd, Rosenborg.

Kamper for Brann: 24 (pr. 10.9.07).

Mål for Brann: 4 (2 i cupen og 2 i Europa-cupen).

Utdanning og jobb etter ungdomsskolen: Tre år på videregående; først siviltjeneste og deretter ett år jobb samme sted – som vaktmester innen pleie- og omsorg –som vaktmester. En god del av jobben bestod i å montere hjelpemidler.

Ditt beste fotballminne? Den uka jeg var på prøvespill hos AC Milan (januar 2003). Oppholdet ble avslut-

tet med by-derby med 80 000 mennesker på tribunen. AC Milan vant.

Favorittlag bortsett fra Brann?

AC Milan (noe som forklarer svaret over).

Fotballforbilde som barn? Redondo (Real Madrid og senere AC Milan).

Beste Brann-kompis? Thorstein Helstad.

Fineste fotballprestasjon? Jeg hadde en fin scoring i første runde i cupen (mot Trio), noe som forøvrig var min første scoring i Brann-drakta.

Yrkesplanar etter fotballkarrieren? Jeg vil i alle fall gjerne fortsette

å være en aktiv kar. Kanskje kunne jobb ned TV, radio eller musikk være aktuelt?

Favoritt-TV-serie? Prison Break.

Jeg håper virkelig det kommer flere episoder.

Om du ble nødt til å delta i en reality-serie, hvilken av dem ville du helst vært med i? Skal vi danse?

Favoritt-film? Remember the Titans.

Sist leste bok? Paulo Coelho: Håndbok for lysets krigere.

Åshild Samnøy
Foto: Eivind Lowzow